

KARJALAN JÄÄKÄRI 4
1968

KORPISOTURI

Ansioistaan Karjalan Jääkäripataljoonan ja sen toimintapäämäärien hyväksi on seuraaville henkilöille myönnetty Karjalan Jääkärien ansioristi ja kunniajääkäarin arvo.

18. 12. 1967

Kauppaneuvos
Kauppaneuvos

Kosti Aaltonen
Antti Lehvonen

12. 1. 1968

Majuri,
diplomi-insinööri
Majuri, vaakamestari

Pentti Veijola
Leo Tarkio

7. 2. 1968

Sotilasmestari
Sotilasmestari
Sotilasmestari
Sotilasmestari
Sotilasmestari
Sotilasmestari
Toiminnanjohtaja

Antti Kykkänen
Viljo Ahtikainen
Aulis Suikkanen
Aukusti Kuosmanen
Toivo Tenhonen
Veikko Tikkanen
Urho Rautiainen

24. 3. 1968

Yliluutnantti evp

Erkki Rouhiainen

KARJALAN JÄÄKÄRI 4

KORPISOTURI 24

Karjalan Jääkäripataljoonan,
Karjalan Jääkäripataljoonan Killan ja
Karjalan Jääkäripataljoonan
Reservialiupeeerikoulun oppilaskunnan
lehti

Toimituskunta:

Karjalan Jääkäripataljoonan
koulutustoimisto
Karjalan Jääkäripataljoonan
Killan hallitus
Karjalan Jääkäripataljoonan
Reservialiupeeerikoulun oppilaskunnan hallitus

Päätoimittaja

ylipetäjä **Simo Seppo**

Toimitussihteeri

sotilasmestari **V. Kankainen**

Painettu: Pohjois-Karjalan Kirjapaino Oy 1968

SISÄLLYS:

Karjalan Jääkäri

Jääkärien marssi	2
Jääkäriliike viisikymmenvuotias	3
Muistelmia Kontiolahden varuskunnasta	4
Kontiolahden sotilaskoti toimii	6
Uhrin ansiosta lippu liehuu: Sotasokea hymyilee	8
Hyväntahdon toimintaa	9
Vuosisataiset perinteemme	10
Me neljä ja puolisataa	13
Kompaniailat KarJP:ssa	14
Kerhotoimintaa	15
Pakinaa Kontiolahden Aliupseerien Naiset ry:n 20-vuotistaipaleelta	16
Pataljoonassa tapahtunutta: Pataljoonan komentaja vaihtuu	18
Kokelaiden ylentäminen vänrikeiksi	19
Varuskunnan sosiaalityö	19
Siviiliin lähtöjä	20
Sotilasläänin komentaja KarJP:ssa	20
Urheilua	22
Vuosipäivä KarJP:n Killan Helsingin osastossa 20. 11. 1967	24
Kollaas Vasama	49

Korpisoturi

Sotilas rauhan turvaajana — arkipäivää Kyproksessa	28
Kurssi 63:n oppilaat	29
Kurssi 63:n oppilaat	29
Kysymyksiä kolmelle kapteenille	30

Kuvat:

Kouluttajat	32
Oppilaat	33

Jääkärien marssi

Syvä iskumme on viha voittamaton
meil' armoa ei kotimaata
Koko onnemme kalpamme kärjessä on
ei heltyä rintamme saa
Sotahuutomme hurmaten maallemme soi
mi katkovi kahleitansa
Ei ennen uhmamme uupua voi
kuin vapaa on Suomen kansa

Kun painui päät jo muun kansan, maan
Me jääkärit uskoimme yhä
Oli rinnssa yö, tuhat tuskaa vaan.
Yks aatos ylpeä pyhä:
'me nousemme kostona Kullervon'
Soma on sodan kohtalot koittaa
Satu uusi nyt Suomessa syntyvä on
Se kasvaa, se ryntää, se voittaa

Häme, Karjala, Vienan rannat ja maa
Yks suuri on Suomen valta
Sen aatetta ei väkivoimat saa
Pois Pohjan taivahan alta
Sen leijonalippua jääkärien
Käsivarret jäntevät kantaa
Yli pauhun kenttien hurmeisten
päin nousevan Suomen rantaa

JÄÄKÄRILIIKE VIISIKYMMENVUOTIAS

Helmikuun 25. päivänä vietettiin Vaasassa jälleen jääkäri liikkeen vuosijuhlaa. Tällä kertaa se oli viideskymmenes, joten sillä oli aivan erikoinen merkitys. Viisikymmentä vuotta sitten helmikuun 25. p:nä 1918 Saksassa sotaopin saaneiden ja isänmaan vieraan vallan ikeestä vapauttamiseen valmistautuneiden jääkäreitten pääosa saapui kotimaahan.

Sotilaskasvatus oli ollut saksalaisen sotilaskurin mukaista, sisältänyt etupäässä pitkiä päivämarsseja raskaat pakkaukset selässä ja muuta sen kaltaista. Oleskelu vieraassa maassa oli useille vaikeata aikaa sekä fyysisesti että psyyk-

kisesti. Kotiin olivat jääneet lähiomaiset. Huoli heistä ja kotimaan kohtalosta painoi mieliä.

Maaliskuun 16. p:nä 1917 jääkäripataljoonaan saatu tieto Venäjän vallankumouksesta herätti uutta toivoa. Kotimatkaa saatiin kuitenkin yhä odottaa. Varsinaisen pääjoukon kotiinpaluu tapahtuikin vasta helmikuussa 1918 monien vaikeuksien jälkeen.

Joulukuun 6. p:nä 1917 Suomi julistautui itsenäiseksi. Saksan toivomuksesta Venäjältä pyydettiin ensimmäisenä itsenäisyyden tunnustamista. Vaasan senaatti noudatti kehoitusta hieman vastahakoisesti. Kansankomissarien neuvosto tunnusti Suomen itsenäisyyden 31. 12. 1917. Työläis- ja sotilasedustajain neuvostojen yhteisvenäläinen toimeenpaneva keskuskomitea vahvisti tämän tunnustuksen 4. 1. 1918. Saksa puolestaan tunnusti Suomen itsenäisyyden vielä samana päivänä, samoin Ruotsi ja Ranska. Saksan tunnustuksesta ilmoitettiin jääkäripataljoonalle lennätinsanomalla 6. 1. 1918. Jääkärit ottivat sen vastaan »raikuvien hurraahuudoin». Heidän kohdaltaan oma itsenäisyysjulistus oli mennyt ohi huomaamatta.

Tilanne alkoi nyt selvitä. Jääkärien kotiintulo ei enää voinut olla vihamielinen teko Venäjää kohtaan. Mutta siitä huolimatta Brest-Litovskin rauhanneuvottelujen vuoksi saksalaisten toivomuksesta jääkärit saivat odottaa kotimatkaa vielä viitisen viikkoa. Vain pienehkö ryhmä pääsi sen aloittamaan aikaisemmin.

Tammikuun 3. p:nä 1918 Saksan hallitus antoi suostumuksensa joukon kuljettamiseksi Suomeen, mutta siviilipuvuissa ilman aseita. Helmikuun 6. p:nä ilmoitettiin pojille pataljoonan esikunnasta, että matkalle lähtö tapahtuisi Libausta helmikuun 11. p:nä. Lähtö lykkääntyi kuitenkin vielä parilla päivällä. Helmikuun 13. p:nä Libaussa pidetyssä tilaisuudessa »Kuninkaallinen preussilainen jääkäripataljoona 27» hajoitettiin ja samalla tapahtui jääkärien ylentäminen suomalaisiin sotilasarvoihin. Samana päivänä pataljoona sai myös lippunsa ja jääkärit vannovat uskollisuuden valan Suomen hallitukselle.

Seuraavana päivänä aloitettiin sitten vaikea ja vaarallinen matka kohti kotimaata. Vaasaan saavuttuaan jääkärit hajaantuivat sitten yksi yhtäälle, toinen toisalle, kukin täyttämään sitä työtä, jota varten olivat kerran Saksaan lähteneet.

MUISTELMIA KONTIOLAHDEN VARUSKUNNASTA

SOTILASMESTARI EVP

ANTTI KYKKÄNEN

Ajan ratas pyörii ja tekijät vaihtuvat. Se on normaalia elämänmenoa yhteiskuntamme eri aloilla. Silti menneet ajat saattavat pysyä keskustelukuvassa selvinä hyvinkin pitkiä aikoja, koska vanhat siirtävät ne uuden sukupolven tietouteen toistuvina tarinoina. Kokonaan erilainen on tällainen muistojen säilöämisen mahdollisuus varuskunnissa, joissa eläkeikään ehtineet »vanhat parrat» siirtyvät useimmiten pois varuskuntayhteisön piiristä. Näin on laita myös pian 28:n vuoden ikään ehtivän Kontiorannan varuskunnan, josta sen uutisraivaajaveteraanit ovat yksi toisensa jälkeen poistuneet. Ei ole kertojia paikan päällä ja asiat unohtuvat, ellei niitä kirjoiteta muistiin. Tämä seikka on ollut innoittajana seuraavien muistikuvien tallettamiseen. — Huomautettakoon aluksi, ettei aika- ym. tiedoissa ole pyritty täsmälliseen tarkkuuteen, mutta asiatiedot pitävät kyllä muuten paikkansa.

Palvelin talvisodan aikana JR 34:ssä, joka sodan päätyttyä marssi Kollaan maisemilta Joensuun kaupunkiin ja sen ympäristöön. Rykmentin esikunta majoittui Ranta-Mutalan kansakoululle. Vähää ennen juhannusta 1940 esikunta siirtyi Kontiolahden kirkolle saaden toimipaikakseen jälleen kansakoulun. Samoin siirtyivät rykmentin joukot pääosiltaan Kontiolahdelle. Sotaan osallistuneiden ikäluokkien kotiuttamisvaiheessa ei rykmenttiämme hajoitettu, vaan sai se varusmiesaineksekseen pääasiassa nostoväen miehiä, jotka sodan johdosta oli kutsuttu palvelukseen. Jo ennen Kontiolahteen siirtymistä oli kuultu huhuja, että rykmenttimme tehtävänä tulisi ole-

maan varuskunnan perustaminen Pohjois-Karjalaan, todennäköisesti Kontiolahdelle. Lähellä juhannusta saatiin huhuille vahvistus ja tieto siitä, että varuskunnan paikaksi oli määrätty Kontioniemi.

Elettiin juhannuksen jälkeistä viikkoa 1940, kun JR 34:n ensimmäinen perusyksikkö siirtyi Kontioniemen alueelle. Suuntauran aukaisun suoritti komppaniallaan kapteeni Aarne Juutilainen — paremmin ehkä »Marokon Kauhun» nimellä tunnettu. Mainittu ura alkoi Kontiolahden aseman lähellä olevan Janne Leppäsen talon luota, suuntautuen nykyisen 300 m:n ampumaradan kautta Höytiäisen rantaan Ristilahteen. Sinne nykyisten ampumaratojen alueelle saapuivat siis ensimmäiset varuskunnan uudisraivaajayksiköt. Kulkemansa uran rakentelivat joukot huoltotiekseen, jota pystyivät myöhemmin autotkin kulkemaan. Koko alue oli siihen aikaan hyvämetstäistä, koskemattoman tuntuista saloseutua Ristilahden puolella. Kontioniemen parantola toimi niemen toisessa päässä jo silloin, mutta mainittavaa kanssakäymistä ei sinne vielä alkuaikoina ollut. Sotilastoiminta keskittyi aluksi yksinomaan Ristilahden suunnalle, eikä nykyisestä varuskuntaan johtavasta tiestä käyty edes keskusteluja.

Aiheen rajoittamiseksi jääköön joukkojen siirtyminen uuteen varuskuntaan vaille tarkempaa käsittelyä. Mainittakoon vain, että rykmenttimme JR 34:n itsenäinen toiminta lakkasi elokuussa 1940, jolloin 9. Pr perustettiin mainitun rykmentin työn jatkajaksi. Prikaatin esikunta muodostettiin talvisodan aikaisten 12. D:n sekä JR 34:n esikunnista. Uusi esikunta toimi aluksi Joensuussa kaupungintalossa, josta se muutti huonetilojen valmistuttua varuskuntaan nykyisen aliupseerikerhon vastapäätä päätien toisella puolella olevaan asuintaloon, josta muutti myöhemmin esikuntaa varten pystytettyyn pitkään parakkiiin. Prikaatin patteristo muodostettiin talvisodan aikaisesta KTR 2:sta, joka siirtyi Viinijärveltä ensin Kontiolahden kirkolle ja sieltä myöhäsyksyllä 1940 kasarmialueen eteläpäähän Ristilahden taakse. 9. Pr:n komentajana toimi välirauhan ajan eversti Kuistio ja prikaatin patteriston komentajana everstiluutnantti Palletvuori.

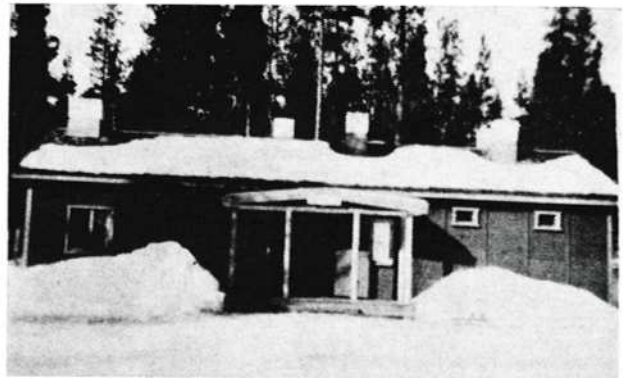
Tutustukaamme nyt varuskunnan suunnittelu- ja rakennustyöhön välirauhan aikana. Suunnittelutyöt alkoivat kohta juhannuksen jälkeen 1940. Tavoitteeksi oli asetettu, että talveen mennessä oli saatava parakkirakenteiset sisämajoitustilat koko väkivahvalle prikaatille, sekä lisäksi ruokalait ja muut välttämättömät huoltotilat. Tehtävien määrä oli näinollen valtava käytössä olevaan aikaan nähden. Mutta mikäli epäillä, että toihin olisi noissa oloissa tartuttu ilman riittävän perusteellisia suunnitelmia, on tällaisten ajatusten mahdollisuus heti torjuttava. — Noihin aikoi-

hin palveli JR 34:ssä normaalin varusmiehiän si-
vuuttaneita nostomiehiä, kuten tuli jo mainittua.
Heissä oli runsaasti päteviä ammattimiehiä, ku-
ten insinöörejä ja rakennusmestareita. Heistä
sotilasjohto sai päteviä apulaisia niin suunnitte-
lu- kuin työvaiheen aikana. Varuskunnalle mää-
rättyä maa-aluetta mitattiin, kartoitettiin sekä
viitotettiin tielinjoja kesällä 1940 melkeinpä yötä
päivää. Suunnitteluvaiheen eräänä tärkeimmistä
kysymyksistä oli varuskuntaan johtavan päätien
suunnan määrääminen. Toiset pitivät ilman muu-
ta selvänä, että se on rakennettava ensiksi rai-
vattua uraa Kontiolahden asemalta Ristilahaan.
Vaihtoehtona ollut ja nykyisinkin käytössä oleva
tien suunta peri kuitenkin voiton. Voimme vain
arvailla, paljonko toisenlainen varuskunnan ase-
makaava olisi nyt, jos Ristilahden tien suunta
olisi jäänyt pysyväksi? Näissä sinänsä tärkeissä
suunnittelutöissä kului runsaasti kauniita kesä-
isiä päiviä, ja talonrakentajien kannalta katsoen
hukkaan. —Kenenkään uuteraa työtä väheksy-
mättä totean käsityksenäni, että varuskunnan sil-
loisessa asemakaavoitustyössä näkivät itseään
säästämättä eniten vaivaa III/JR 34:n komentaja
kapteeni Sulo Marttinen (joka kaatui pataljoo-
nansa etulinjassa kesällä 1941) ja hänen lähin
apulaisensa, varusmiehenä palvellut dipl.ins.
Keinänen.

Kun sitten suunnitteluvaiheen jälkeen päästiin
käsiksi varsinaiseen rakennustyöhön, loppui so-
tilaskoulutus melkein kokonaan. Tosin henkilö-
kunnan perheasuntoja ryhtyi rakentamaan ura-
kalla joensuulainen rakennusliike Hasari ja
Shokkinen, mutta käytännöllisesti katsoen kai-
ken muun rakensi varusmiestyövoima kantahen-
kilökunnan johdolla. Tehtiin teitä, sahattiin ra-
kennustarvikkeita varuskunnan omalla kehäsa-
halla omalta alueelta kaadetuista tukeista, siir-
rettiin ne rakennuspaikoille ja rakennettiin lukui-
sa määrä erilaisia varastoja, hevostalleja ja pa-
rakkeja. Parakit tulivat kyllä pystyttämistä vaille
valmiina tehtailta, joskin ajoittain toivottua hi-
taammin. Kun sanon niitä tulleen Kontiolahden
asemalle n. 3 kpl päivässä, lienee keskiarvo lä-
hellä totuutta. Väli rauhan aikana varuskuntaan
pystytettyjen parakkien kokonaismäärää en enää
muista, mutta useampaan sataan luku joka ta-
pauksessa nousi. Rakennustyö jatkui tärkeiltäkin
osiltaan vielä vuoden 1941 puolella, mutta suu-
rimman osan talvea sai prikaati henkilökunti-
neen viettää uusissa ja ainakin välttävän läm-
pimissä huonetiloissa. — PIM:n rakennuskonttori
toimi varuskunnassa jo väli rauhan aikana, jos-
sa oli ajoittain jopa arkkitehtikin. Rakennuskont-
torin valvovaa henkilöstöä oli kuitenkin ilmeises-
ti liian vähän, ottaen huomioon sen työn määrän,
joka konttorista käsin jouduttiin jo toimistotyönä
hoitamaan. Erikoisen selvästi valvonnan riittä-

mättömyys tuli myöhemmin todetuksi pysyviksi
tarkoitettujen kantahenkilökunnan asuintalojen
heikon lämpöeristyksen kohdalla. Näiden talojen
rakennuttaminen ei nimittäin kuulunut varsinais-
esti sotilashenkilöstön valvontaan.

Varuskunnassa lienee vieläkin pystyssä muu-
tampia ajan hampaan nakertamia parakin rötte-
löitä, joita katsellaan tietenkään väheksyvästi.
Mutta koleana syksynä 1940, kun majoitusteltat-
kin olivat heikkokuntoisia, näytti uusi parakki
meistä erinomaiselta. Marraskuu oli jo pitkälle
kulunut, kun se perusyksikkö jossa palvelin, pää-
si muuttamaan nykyisten kasarmien vaiheille ra-
kennettuihin parakkeihin. Se päivä oli komppa-
niallemme juhlapäivä! jatkua sivulla 18

Vanha päävartiorakennus...

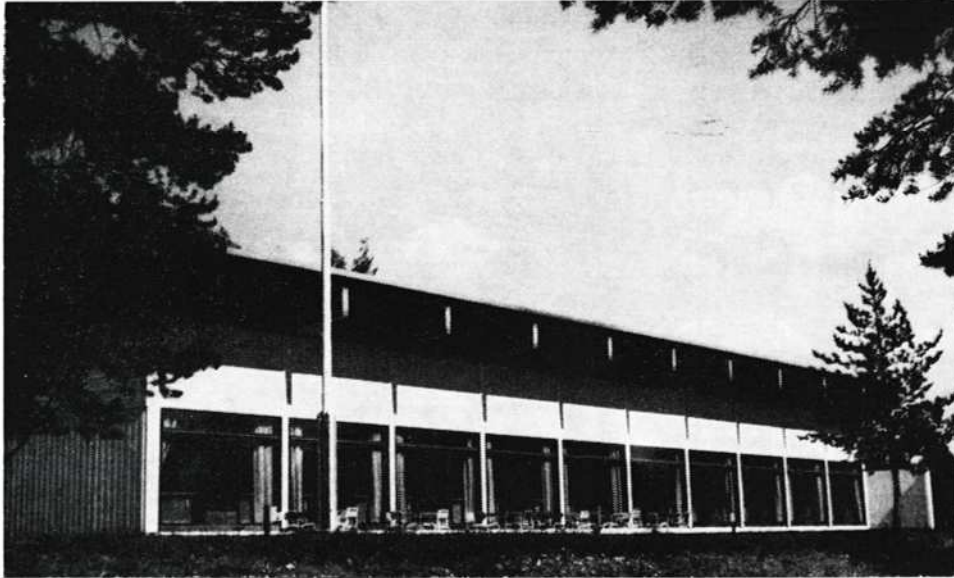

...ja asuinparakkeja m/40

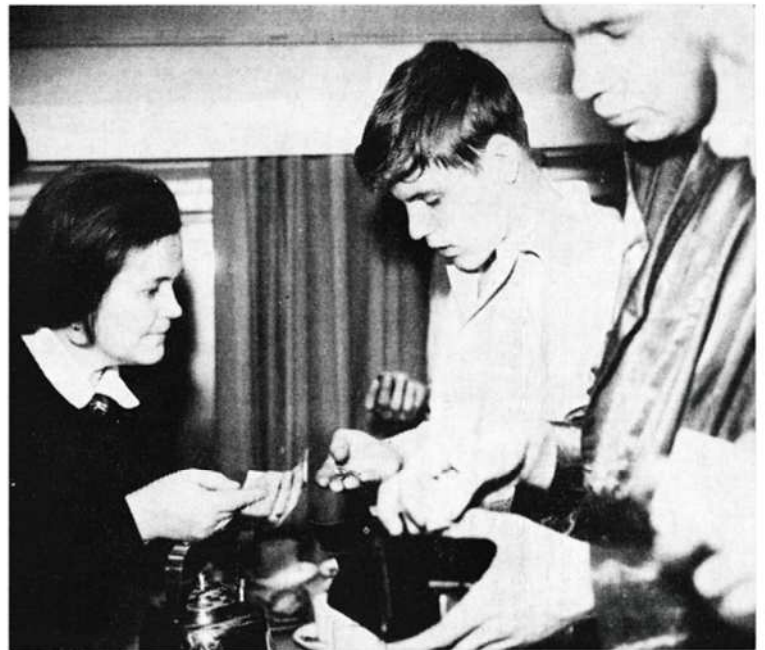
Varuskunnan vanha elokuvateatterirakennus »Honkapirtti»

KONTIOLAHDEN SOTILASKOTI TOIMII

Sotilaskotiin suuntaa varusmies askelensa illalla palveluksen päätyttyä nauttimaan kahvista ja »seitsemän sortin» leivonnaisista tai muuten vain rentoutumaan lehtiä lukien, musiikkia kuunnellen, televisiota katsellen.

Kun pataljoona lähtee pitkille pyörämarsseille tai sotaharjoituksiin, seuraa sotilaskoti kahvikeittimiseen ja munkkeineen perässä

... ja uusinta Kontiolahden sotilaskodin palvelumuotoa edustaa sairaalaan perustettu kantiini ja kahvihuone varusmiespotilaille. →

Sotilaskoti pyrkii myös varusmiesten henkiseen huoltoon. Perhekasvatuksellinen luentosarja ja konekirjoituskurssit ovat tämän kevään ohjelmistossa.

← Hengellinen jaosto järjestää mm. varusmiesten kaste- ja konfirmaatioilaisuudet yhdessä sotilaspastorin kanssa.

Sotilaskodin järjestämällä juhlilla ja viihdelaisuuksilla on tärkeä merkityksensä raskaan palveluksen arjen taittajina. Varusmiesten ohjelmaharrastusta tuetaan ja kannustetaan sekä yritetään saada kyvyt esiin.

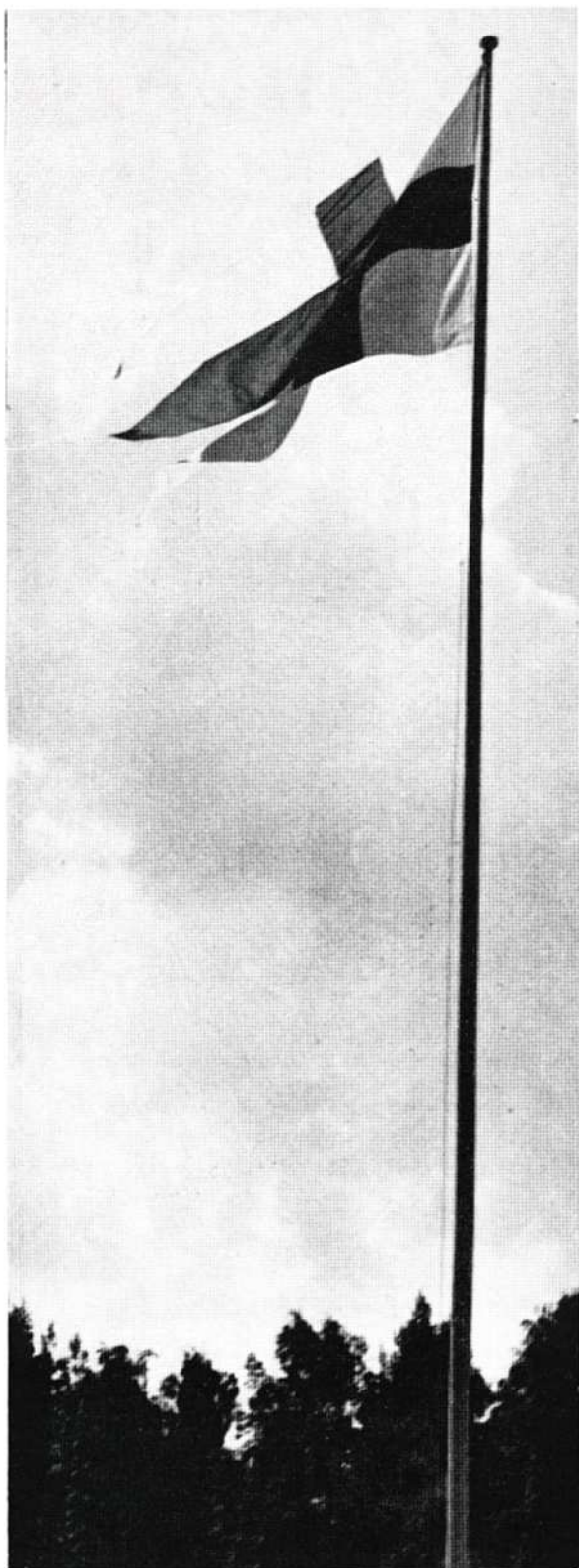

▲ Tiernapoikien esiintymisestä sotilaskodin joulujuhlista on muodostunut jo perinne,

← ... ja »Nikkarin Kerttu» saa suut hymyyn alokkaiden tulojuhlassa, jonka ohjelma helmikuussa tänä vuonna seuraili kansanlaulun vaiheita.

UHRIN ANSIOSTA LIPPU LIEHUU

Ville Keskitalo:

Sotasokea hymyilee

Tämän päivän asevelvollinen – esimerkiksi Karjalan Jääkäripataljoonassa palveleva – suhtautuu sotaan ja sotilaskoulutukseen toisella tavalla kuin asevelvollisuuttaan sodan aikana suorittamaan joutunut. Lähtökohtana on tietenkin sama; olisi tässä siviilitöitäkin tehtävänä, mutta kun kerran lakeihin ja asetuksiin kuuluu Suomen miehen asevelvollisuus, niin kai sekin on suoritettava. Sodan aikana saattoi joku Martti Räsänen Pielisjärven Hirvivaarassa ajatella, että tätä mökinpaikkaa on puolustettava, jos ei muuten, niin kivääri kädessä.

Kivääristä tuli Martti Räsäselle kohtalokas ase. Hän piteli sitä vasemmalla kädellä, kuten asevelvollista oli opetettu, oikean käden ollessa tukin takana. Räjähävä luoti sattui vasemman käden peukaloon ja sirpaleet veivät mieheltä näön. Lähempiä tietoja tästä ja tämän jälkeisistä tapahtumista saa Jouko Puhakan kirjasta »Sodan sauttamat».

No, miltäs tuntui. Totta kai se tuntui. Pakon edessä on ollut nöyryyttävä.

– Ohtaan kai se tähtäs, mutta peukaloon sattui.

Tällainen haavoittuminen – nuoren miehen, parhaassa iässä olevan nuoren miehen – näkökyvyn menetys on tragedia sinänsä. – Ei sitä tiennyt nuorena, että sokeanakin saa olla. Näin kommentoi kohtaloaan Hirvivaarassa Martti Räsänen.

Mutta kuten mikä tahansa vakava elämäntapahtuma, niin sodassa vammautuminenkin, saattaa etsiä ihmisestä esille hänen kaikki parhaat ominaisuutensa. Sotasokea Martti Räsänen hylkäsi harjanteon saloseudulla kannattamattomana hän meni pöllimetsään. Pöllimetsään umpisokea mies! No, johan tämän jutun kirjoittaja heittää huulta. Totta se kuitenkin on. Sen perästä sotasokea Martti Räsänen teki ja raivasi viisi pilkku viisikymmentäseitsemän hehtaaria peltoa. Nyt hän haluaisi sähköjä:

– Sähköjen avulla täällä salolla näkisi paremmin.

Näin sanoo sokea, sotasokea. Yksinkö kaikki on tehty. Ei yksin. Ärrä-yy elikkä Sotasokeat ry – rymy-yhdistys, kuten Martti Räsänen sanoo – on ollut korvaamaton apu. Sotainvalidien Veljesliitto on hoitanut paitsi lakisääteistä apua myös neuvontatyöt näitä kaikenlaisia korvauksia anottaessa.

– Nykyajan sotaväki? Teki silmälle hyvää kat-

soa, kuinka pojat viime kesänä mellastivat tuolla pellolla.

Silmälle teki hyvää – sokealle.

Nykyajan sotaväki – niinkuin Martti Räsänen sanoo – olkaa hyvillänne vanhan veteraanin sanonnasta. Hän pitää siitä, että joku Karjalan Jääkäripataljoona käy nuoruuden innolla rakentamassa jonkun sotainvalidin asuinrakennuksen romahtanutta kattoa tai tietä tiettömän talpalen taakse.

Se työ ei ehkä teistä silloin tunnu miltään, mutta ajatelkaa Martti Räsästä:

– Ei sitä tiennyt nuorena, että sokeanakin saa olla...

Oheisessa kuvassa sotasokea hymyilee!

HYVÄNTAHDON TOIMINTAA

Viisi jääkäriä Karjalan Jääkäripataljoonasta kerrallaan oli viime vuoden loppupuolella parisen kuukautta Lieksan Mähköllä rakentamassa sotainvalidi Aimo Saikon uudisrakennusta. Kesällä 44 vaikeasti haavoittunut Aimo Saikko asui silloin vielä Pielisjärven Kontiovaarassa oloissa, jotka eivät enää vastanneet ihmisasumukselle asetettuja minimivaatimuksiakaan. Asuntona oli vanhuuttaan hatara korsu, jonka seinistä päivä paistoi läpi.

Sotainvalidien Veljesliiton Lieksan-Pielisjärven osasto auttoi häntä pääsemään rakennushankkeen alkuun. Tontin lahjoitti kunta ja osa kustannuksista saatiin peitettyksi aravalainan turvin. Enso-Gutzeitin Pankakosken tehtaat lahjoitti rakennusmateriaalia, insinööritoimisto Pentti Veijola sähkötarvikkeet, jotka Pankakosken tehtaan sähkömiehet asensivat. Sotainvalidien Veljesliiton Lieksan-Pielisjärven osaston naisjaosto piti huolen talkooväen muonittamisesta ja myöhemmässä vaiheessa uudisrakennuksen kalustamisesta. KarJP:n jääkärit huolehtivat ammattitaitoisen kirvesmiehen apuna varsinaisista rakennustöistä.

Uurastuksen tuloksena kohosi komea kolme huonetta ja keittiön käsittävä omakotitalo saunoineen. Asuinpinta-alaa talossa on 74 m². Huolto- ja taloustilat mukaan lukien neliöitä kertyy kaikkiaan 120. Talossa on keskuslämmitys ja kaikki asiaan kuuluvat mukavuudet.

Rakennus oli ulkovuorausta vaille valmis tämän vuoden tammikuun kuudentena, jolloin tupaantuliaiset pidettiin. Perhe oli kyllä päässyt muuttaamaan taloon jo ennen talven pakkasia, mutta tupaantuliaisten myöhäiseen ajankohtaan vaikutti ehkä se, että samana päivänä vietettiin Sotainvalidien Veljesliiton paikallisen osaston 25-vuotisjuhlia. »On luonnollista, että nykyiset sotapojat auttavat sotainvalideja. Mehän teemme työtä omaan taloon, yhteisen isänmaamme hyväksi.» Nämä sanat lausui KarJP:n komentaja, everstiluutnantti Pentti Syrjä toivottaessaan onnea talonväelle ja luonnehtiessaan talkoohengen motiiveita. Talonväkeä olivat tupaantuliaisissa onnittelemassa myös Sotainvalidien Veljesliiton

puheenjohtaja professori Jorma Pätiälä, Lieksan—Pielisjärven osaston puheenjohtaja konttoripäällikkö Tolonen sekä Sotainvalidien Pohjois-Karjalan piirin toiminnanjohtaja U. Rautiainen. Pankakosken tehtaitten sähkömiesten puolesta onnitellut lausui sähköasentaja Moisala. Naisjaostoa edustivat talkootoiminnassa mukana olleet rouvat Pohja ja Härkönen.

Konttoripäällikkö Tolonen kiitti kaikkia talon rakennustöihin osallistuneita ja ojensi itsenäi-

syyden juhluvuoden mitalin evl. Pentti Syrjälle, rouva Olga Pohjalle, rouva Aili Härköselle ja sähköasentaja Matti Moisalalle. Evl. Pentti Syrjä puolestaan luovutti taloon Suomen itsenäisyysjulistuksen.

Tyytyväinen isäntä, 90 % sotainvalidi Aimo Saikko lausui kiittäessään talkoissa mukana olleita ja muuten hanketta kannattaneita, että vain hyvän tahdon auttamistoiminnalla hän ja hänen perheensä saivat kunnollisen asunnon.

Alla oleva kuva on tupaantuliaisista. Edessä istumassa Aimo Saikko perheineen.

Yliluutnantti evp Erkki Rouhiainen:

VUOSISATAISET PERINTEEMME

Ja missä isät astuivat, käy siitä meidän tie.
Ja polvet kerran nousevat, sun eessä valan
toistavat:
mik'ikään kohtalomme lie.

V. A. Koskenniemi

MAANPUOLUSTUKSEN KEHITYS

Kansakunta ei ole ainoastaan kulloinkin elävä, riitelevä ja taisteleva ihmispolvi, vaan se on sukupolvien keskeytymättömän sarja. Tähän sarjaan kuulumme myös me ja meitä seuraavat sukupolvet. Esi-isämme ovat tässä maassa työtä tehneet, raivanneet, rakentaneet ja taistelleet. Vuosisatojen ajan tämä tapahtui raskasta sota-uhri- ja verotaakkaa kantaen, ilman silloisen valtiovallan tukea. Menneet sukupolvet ovat tällä sisua ja rohkeutta vaativalla toiminnallaan viitoittaneet entistä paremman elämän tien. Muutama vuosikymmen vaihtuu ja tässä maassa ovat isäntinä useat vielä äidin sylissä lepäävät. Minkälaisen perinnön Sinä ja Sinun sukupolvesi jättävät jälkeensä?

Pohjois-Karjalan puolustus rakentui useamman vuosisadan ajan vapaaehtoisuuden perustalle. Sen synnytti kotiseudun ja rauhallisen elämän turvaamisen tarve. Jokainen asekelpoinen mies kuului tähän vapaaehtoisten nostoväkeen. Oltiin aina valmiina puolustamaan kotia ja kotiseutua. Aseina oli useimmiten vain jokapäiväisessä työssä käytettävät työvälineet tai metsästysaseet. Sukset olivat välttämättömimmät välineet tiettömissä ja syvälumisissa erämaissa. Pohjois-Karjalan miehistä kehittyikin näissä oloissa oivallisia sissejä.

KARJALAN RYKMENTTI

Alkuaikoina Suomen miehet palvelivat ruotsalaisissa joukoissa. Oman sotalaitoksemme merkittävimpiä ilmiöitä oli, että 1600-luvun alkupuolella ryhdyttiin muodostamaan verovaroilla ylläpidettäviä joukko-osastoja. Väen oton perustana oli "mies talosta — kaksi parhaasta". Tosin jo vuosien 1555—57 vaiheilla alettiin muodostaa suomalaisia lippukuntia, mutta vasta Stolbovan rauha 16. 3. 1617 muodostui käännekohtaksi koko Karjalan ja Suomen puolustuslaitoksen kehitykselle, tällöinhän Poh-

jois-Karjala liitettiin muun Suomen yhteyteen. Kolmekymmenvuotinen sota 1618—1648 ja Itämerenmaiden miehitys vaati Ruotsi-Suomen sotavoimien vahvistusta. Väliittömästi rauhanteon jälkeen alettiin muodostaa n.k. maarykmenttejä, joiden määrävahvuus oli 24 komppaniaa. Tällöin perustettiin **Karjalan Rykmentti** (virall. 6. 5. 1618), komentajana Henrik Fleming, Suomen Rykmentti ja v. 1623 Pohjanmaan Rykmentti. Perustamisen jälkeen Itämerenmaista tuli suomalaisten joukkojen vartiopaikka ja taistelutanner. Tämä tapahtui kotimaan puolustuksen kustannuksella.

WIIPURIN RYKMENTTI

Helmikuun 16 päivänä 1626 allekirjoitti kuningas Kustaa II Aadolf Tallinnassa asiakirjan, jonka mukaan nämä kolme maarykmenttiä tuli jakaa yhdeksäksi kahdeksan komppaniaa käsittäväksi kenttärykmentiksi. Kolmannes Karjalan Rykmentistä, joka myöhemmin kantoi nimeä Länsi-Wiipurin Rykmentti, komentajanaan Hannu Wrabgell, oli erotettu jo 5. 7. 1625. Jaossa saatiin kokoon vain kahdeksan rykmenttiä, nimittäin: Länsi-Wiipurin, Itä-Wiipurin, Hämeen, Savon, Turun, Porin, Uudenmaan ja Pohjanmaan rykmentit. Rykmentit jaettiin kahteen pataljoonaan (skvadroonaan) n.k. "henkivartiopataljoonaan" ja "everstiluutnantin pataljoonaan", joissa kussakin neljä komppaniaa à 120—150 miestä (nihtiä). Karjalan ja Wiipurin rykmentit koottiin Viipurissa, lukuunottamatta Itä-WR:n yhtä pataljoonaa.

"Ja me läksimme kauaksi taistelemaan

Asein välkkyvin vieraisiin maihin.

Tilly kutsui meit' ruokiaan maistelemaan

Ja kyllähän vieraita saikin."

Tuskinpa tuo vieraisiin maihin lähtö tapahtui näin laulellen. Mentiinhän kohti tuntematonta, kauaksi kotiseudulta. Koti ja kotiseutu jäivät vaille turvaa. Marssit tai laivamatkat rykmentille määrättyihin varuskuntiin, leireihin tai linnoihin alkoivat Viipurista. Länsi-WR:n varuskunnaksi tuli Riika ja Itä-WR:n mm. Tallinna, Narva, Ivangorod, Jaama ja Kaprio. Palvelusaika kesti, jos terveyttä riitti, vähintään 20 vuotta. Joskus jopa perheetkin kaikkine irtaimistoineen kutsuttiin joukkojen majoituspaikkaan. Wiipurin rykmentit olivat mukana Puolaa vastaan käydyssä sodassa mm. Väinänlinnan, Tarton ja Wallhofin taisteluissa ja Dahlenin verilöylyssä. Ne taistelivat yhtenä rykmenttinä 30-vuotisessa sodassa vuosina 1631—1636. Huomattavimmat taistelut olivat: Dahlenin verilöyly 30. 9. 1627, Augburgin ja Magdeburgin puolustus ja Witstockin verilöyly 1636. Vieraisa maissa olo päättyi Narvan taisteluun 20. 11. 1700, jonka jälkeen vetäytyminen kotimaahan alkoi. Vuosisadan päättyessä alkoi Suomen historian synkin aika. Murhenäytelmän esinäytöksenä olivat "suuret nälkä- eli kuolonvuodet" (1695—97), jolloin ankarat kadot synnyttivät yleisen nälänhädän ja vaeltavat ihmislaumat levittivät tuhoavaa ruttoa ympäristöönsä. Draaman toisen näytöksen muodosti Suuri Pohjansota, joka alkoi vuonna 1700 ja päättyi Suomen osalta maan valloitukseen (1713). Sitä seurasi Isonvihan epätoivoiset vuodet.

Kotimaassa käytiin Kannaksen, Wiipurin (1710), Kostia-Pälkäneen (6. 10. 1713) ja Napuen taistelut (19. 2. 1914). Kostia-Pälkäneen taistelussa kaatui mm. rykmentin komentaja, eversti A. F. Krusenstjerna. Mieshukka Napuen taistelussa oli suuri, n. 3000 miestä kenr. Armfeltin armeijasta kaatui paikoilleen. Tähän ei surkeus vielä loppunut. Kaarle-kuningas palattuaan Turkista ryhtyi puuhaamaan Norjan valloitusta ja Armfeltin johtama Suomen armeija, n. 3000 miestä (WR:n jäännös 64) marssi elokuussa 1717 tietttömiä tunturien poikki Trondheimiin ja Dydalin tunteille. Sinne marssivat

Wiipurin, Hämeenlinnan, Porin, Uudenmaan, Turun läänin, Savon ja Pohjanmaan rykmenttien tähteet. Talvi oli erittäin ankara. Pakkasen kerrotaan kohonneen uudenvuoden iltana aina neljäänkymmeneen asteeseen. Suomalaiset olivat repaleisissa kesäpukimissaan ja päällystakeitta. Jaloissaan heillä oli vain tuohipohjaiset jalkineet. Lisäksi heillä oli nälkä. Tämän armeijan tuli seuraavana aamuna alkaa marssinsa tunturien yli Ruotsin puolelle. Taustalla kohosivat kaljupäiset ja mahtavat Öjfeldin tunturit. "Milloinkaan en ole nähnyt enemmän miesten surkeutta, epätoivoa, ruumiin ja sielun hätää enkä eläinten säällittävää tilaa kuin täällä", kerrotaan 17 vuotta taisteluissa mukana olleen pastori Idmanin saarnassa. Aamun valjetessa rumpu kutsui joukkoja jatkamaan marssia. Toiset nousivat kinoksista, toiset jäivät paikoilleen. He nukkuivat jo ikuista untaan ja heitä oli paljon. Elävät jatkoivat marssia. Kulku kävi aavan, puuttoman tunturisuon yli, johon alkanut lumimyrsky puhalsi täydellä voimallaan. Vielä kolmekymmentä vuotta myöhemmin nostettiin eräästä pellostä karoliinien vaalenneita luita ja kivitaluu, jossa luetaan harvat, mutta paljon puhuvat sanat: "Vuonna 1719 tammik. 20 p:nä haudattiin täällä 600 ihmistä."

"Ja Suomesta tuhannet urhot on
näin kaukana uupuneet kuolohon,
ja tunturin hankea hyisin suin
he suutelee palkkana taisteluin."

Näin luonnehtii K. E. Wichman tätä tapausta. Ne harvat, jotka tuolta matkalta selvisivät, muodostuivat hengellisen herätyksen aseeksi, vieläpä sellaiseksi, että eräs hurskas aikalainen saattoi heitä tarkoittaen kirjoittaa: "He käyvät eteenpäin palavina ja loistavina valoina Herran voimassa ja ovat vakavuudessaan muillekin alituisiksi herätykseksi."

Uudenkaupungin (30. 8. 1721) ja Turun (7. 8. 1743) rauhassa Wiipurin Rykmentti menetti huomattavan osan täydennysalueistaan ja rykmentin vahvuus pieneni ajoittain pataljoonaksi ja jopa komppaniaksi. Suomen sotaan mennessä kokoonpano vaihteli seuraavasti: Karjalan Rykmentti 1617—1626, Länsi- ja Itä-Wiipurin rykmentit 1626—1631, Wiipurin Rykmentti 1631—1721, Kymenkartanon Pataljoona/WR 1721—1743, Elimäen Komppaniat/WR 1743—1775, Kymenkartanon Pataljoona/WR 1775—1791 ja Elimäen Jääkärikomppaniat/WR 1791—1809. V. 1788 ryhtyi Ruotsin kuningas Kustaa III sotaan Venäjää vastaan ja tällöin katsottiin aiheelliseksi perustaa Pohjois-Karjalan miehistä kokoonpantu **Karjalan Jääkäripataljoona**. Kohta kolmivuotisen sodan jälkeen jääkärijoukko vahvistettiin kaksi pataljoonaa käsittäväksi Kuninkaalliseksi Karjalan Jääkärijoukoksi, johon kuului 1. ja 2. **Karjalan Jääkäripataljoona**. Täydennysalueensa puolesta joukko kuului Wiipurin Rykmentin perinteitä kantavan joukon varaväkeen. Se osallistui Porrassalmen taisteluun (1789).

WIIPURIN JÄÄKÄRIRYKMENTTI (3. Jääk.R) — WIIPURIN PATALJOONAT

Ruotsin kuningas Kustaa IV Aadolf oli asettunut vastustamaan silloista Euroopan valtiasta, Ranskan keisari Napoleonin. Tästä oli seurauksena, että Napoleonin liittolainen, Venäjän tsaari Aleksanteri I sai viittauksen lähteä pakottamaan Ruotsia tottelevaisuuteen. Kun uhkavaatimuksesta ei ollut apua, oli tuloksena sodan syttyminen v. 1808. Tällöin silloinen Suomen sotaväen väliaikainen ylipäällikkö, kenr. Klercker keskitti armeijan Kymijoen taakse. Sota alkoi ilman sodanjulistusta 21. 2. 1808. Tämä onneton sota päättyi Haminan rauhaan 17. 9. 1809. Suomen armeijan tähteille pidettiin jäähyvästilaisuus Uumajassa lokakuun 8 p:nä 1809.

Haminan rauhan jälkeen liitettiin Suomi kokonaisuudessaan Venäjään. Tällöin esittivät säädyt, ettei suomalaista sotaväkeä tarvittaisi 50 vuoteen. Mutta jo 1812 joutui Venäjä taisteluun entistä liittolaistaan Ranskan

keisaria Napoleonin vastaan. Nyt oli Venäjän pakko koota kaikki voimansa vihollisen torjumiseksi ja sen vuoksi määrättiin Suomessakin koottavaksi kolme värvättyä Jääkäriyrykmenttiä. Näistä 3. Jääkäriyrykmentti kantoi nimeä Wiipurin Jääkäriyrykmentti. Tuskin oli Wiipurin Jääkäriyrykmentti saanut vain muutaman viikon koulutuksen, kun se siirrettiin varuskuntapalveluun Pietariin. Joukko-osastojen suhteen suoritettiin usein uudelleen järjestelyjä ja lakkauttamisia. Niinpä Venäjän vallan aikaan perinteisiimme kuuluvat joukot kantoivat seuraavia nimiä: Wiipurin Jääkäriyrykmentti eli 3. Jääkäriyrykmentti 1813—1919, Wiipurin Pataljoona 1854—1867 ja asevelvollisuuslain mukaan 1867—1901. Seurasivat sortovuodet ja joukko-osastojen lakkauttaminen. Syntyi vastarintaliikettä venäläistoimenpiteitä vastaan. Suomen miehet aiottiin nimittäin määrätä palvelemaan venäläisissä joukko-osastoissa. Aktivistien taisteluausatus heräsi jo I maailmansodan ensikuukausina (1914) voimakkaana maamme nuorisossa. Oli saatava sotilaallista koulutusta, mutta missä? Pitkällisten neuvottelujen tuloksena ensimmäiset miehet saapuivat Saksaan Lockstedin leirille 25. 2. 1916. Vaatimattomasta partiokurssista kehittyi "Kuninkaallinen Preussilainen Jääkäripataljoona 27". Helmikuun 25 p:nä 1918 jääkärien pääjoukko saapui kotimaahan.

JÄLLEEN KARJALAN RYKMENTTI — WIIPURIN RYKMENTTI

Karjalassa eli vielä voimakkaana isiltä peritty ikivanha maanpuolustustahto ja sotilashenki silloin kun miehiä tarvittiin ja tämä tarve tuli v. 1917. Itsenäisen Suomen puolustusvoimien muodostuminen alkoi ensimmäisten sotaisten myrskypilvien kerääntyessä isänmaamme ylle. Syyskuun alussa 1917 päätettiin Joensuussa perustaa vapaaehtoisista muodostettava jalkaväkiosasto ja tämän yhteyteen ratsuosasto. Tästä vähäisestä alusta kehittyi myöhemmin 2. Karjalan Rykmentti. Ratsuosasto pysyi rykmentin mukana aina maaliskuuhuhtikuun vaiheeseen saakka. Karjalan rintaman joukkoihin kuuluvat 1., 2. ja 3. Karjalan Rykmentti järjestettiin helmikuun alussa (2. 2. 1918). Näistä 1. ja 3. Karjalanrykmentti käsittivät kumpikin 3. pataljoonaa, kun taas 2. rykmenttiin (WR) kuului 5 pataljoonaa.

2. Karjalan Rykmentti osallistui taisteluihin kaistalla: Lottola—Heinjoki. Taistelupaikkoina mm.: Ahvola, "Kukku-la 56", Hannila, Pullila, Noskua, Näätälä, Kääntymä, Heinjoki, Viipuri. Vihollisen pääryhmän hyökkäys Viipuri—Antrean radan suunnassa alkoi 26. 2. 1918. Päähyökkäykset suuntautuivat Ahvolan kylää hallitsevia Hauhianmäen ja Suninmäen kukkuloita vastaan. Joensuun ja Nurmeksen koulupojat sekä Kurkijoen maanviljelysopiston oppilaat osoittivat tässä ankarassa verileikissä esimerkiksi kelpaavaa uljuutta. Sota päättyi lopullisesti 4. 5. 1918 ja joukot kokoontuivat Helsingissä vietettävään paraatiin 16. 5. 1918. Sotatoimien päätyttyä määrättiin 2. Karjalan Rykmentti rajavartiotehtäviin kaistalle: Raivola—Kiviniemi—Käkisalmi—Sortavala—Salmi—Suojärvi—Joensuu—Ilomantsi—Repola. Rykmentin nimen muutokset ja komentajat olivat seuraavat: 2. Karjalan Rykmentti, per. 2. 2. 1918, komentajana, ratsumestari, myöhemmin majuri O. Kuula, Karjalan Rykmentti 3, 18. 6. 1918, Karjalan Rykmentti 2, 18. 7. 1918, komentajana majuri U. Sarlin ja Laatokan Jalkaväkirykmentti 6, komentajana majuri E. Gadolin.

WIIPURIN RYKMENTTI

Keväällä 1920 rykmentti muutti väliaikaiseen sijoituspaikkaansa Haminaan. Rykmentti oli saanut takaisin vanhan historiallisen nimensä 15. 3. 1919, komentajana

evl. K. L. Oescn, v.t.:nä majurit A. S. Heikinheimo ja Viljo A. Kauppila, 1928 eversti Y. Väinöheimo ja keväällä 1934 eversti A. A. Kaila. "Muista, että WR on ennen kaikkea rajarykmentti, vaikka se joutuu suorittamaan 3. Divisioonan kaartin tehtäviä", lausui eversti Kailalle eversti Y. Väinöheimo luovuttaessaan rykmentin keväällä 1934. Wiipurin Rykmentti ja sen perinteitä kantavat rykmentit ovat aina olleet rajajoukko-osastoja.

Ruotsin ja Venäjän vallan aikana rakennetut Haminan kasarmit olivat erittäin kehnoissa kunnossa. Tuskin niitä oli huollettu pariin vuosikymmeneen. Vaatetuksen ja muonituksen suhteen vallitsi suuri puute. Tätä osoittaa myös rykmentin päiväkäskyn maininnat:

"Upseereita kielletään ratsastamasta kaupungilla ilman satulaa. Satuloita on käytettävä vuorotellen."

"Asevelvollisia kielletään liikkumasta kasarmialueen ulkopuolella paljain jaloin."

"Sieniä ja marjoja on kerättävä talven varalle."

Useamman vuoden ajan oli rykmentille etsitty uutta varuskuntaa itäisestä Karjalasta, miehistön täydennysalueelta. Sellainen löytyi Jaakkiman pitäjän Pälkjärven rannalta. Kasarmit valmistuivat syksyyn 1933 mennessä ja rykmentin pääosa pääsi muuttamaan uusiin ja entistä ehompiin suojiin. Näin päättyi rykmentin pääosalta yli kolmesataa vuotta kestänyt "mieron taival". Hyvin tapahtui kotiutuminen, mutta ilo muodostui lyhytaikaiseksi. Sodan myrskypilvet jälleen ahdistelivat rykmentin rauhaa. Reservit koottiin Huuhanmäessä, Sortavalassa ja Joensuussa. Varusmiesosa ja osa kantahenkilökuntaa siirtyi Keski-Kannakselle, muodostaen II/3 Pr., komentajana eversti R. Ingelius. Huuhanmäessä ja Sortavalassa perustetut JR 34 ja Joensuussa perustettu JR 36 siirtyivät Suojärvelle. JR 34 taisteli sittemmin Kollaalla vanhan WR:n miehen, everstiluutnantti Ville Teittisen "Sotavillen", komennossa.

Viimeisen lippunsa rykmentti sai Helsingin paraatissa 16. 5. 1921, sen lahjoittivat kenraali ja kenraalitar W. Theslöf. Lipun oli piirtänyt prof. C. Lindberg. Karjalaisten laulu määrättiin rykmentin kunniamarssiksi. Moniin kymmeniintuhansiin nousee se miesten määrä, jotka ovat Wiipurin Rykmentin riveissä valan vannoneet ja myös sen pitäneet. Tästä on osoituksena Kollaan sankarillinen taistelu, jonka tuloksena Kollaa kesti. Karjalan Kannaksen taisteluista on osoituksena Wiipurin Rykmentin viimeisen komentajan, eversti A. A. Kailan ilmoitus talvisodan päättyessä:

Eräs vänrikki, aliupseeri ja sotamies kantavat käärityn siniristilipun alas Wiipurin linnan tornista ja tuovat sen JR 7:n komentajalle, eversti Heiskaselle, joka puolestaan ojentaa sen 3. divisioonan komentajalle, eversti Kailalle seuraavin sanoin:

"Herra Eversti! Wiipurin puolustajat luovuttavat tämän lipun siihen saakka, kunnes sitä jälleen tarvitaan..."

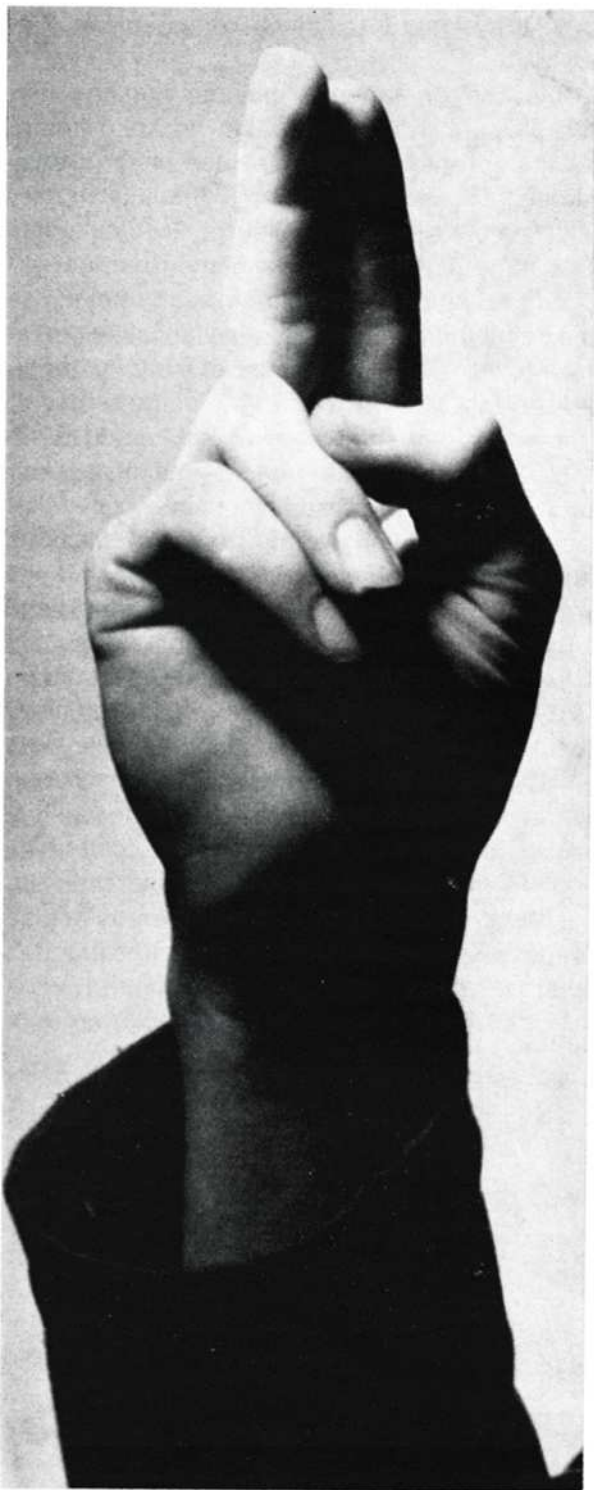
Eversti Kaila luovuttaa lipun lopuksi kenraali Öhqvistille lausuen: "Herra Kenraali! 3. divisioona on täyttänyt tehtävänsä. Vihollinen ei saanut vallatuksi Viipuria."

Wiipurin Rykmentin viimeinen päiväkäsky annettiin Hämeenlinnassa 31. 8. 1940, millä toimenpiteellä rykmentti poistui lopullisesti joukko-osastojen luettelosta. Vuoden 1939 syksystä saakka ovat näistä perinteistä vastanneet täydennysalueen muut sodan- tai rauhanajan joukot. Näistä mainittakoon talvisodan 12. D:aan kuuluneet JR 34, (osin JR 35) ja JR 36 sekä Kannasella taistellut II/3. Pr., välirauhan 9. Pr., jatkosodan 7. D:aan kuuluneet JR 9, II/JR 51 ja 11. D:aan kuulunut JR 8. Sotien jälkeen katsottiin perinteiden kuuluvan JR 3:lle, JP 5:lle. 1. 1. 1957 lähtien viimeksimainittu sai nimekseen Karjalan Jääkäripataljoona ja vaalittavaksen WR:n perinteet.

Kauan eläköt muistorikkaat perinteemme.

ME NELJÄ JA PUOLI SATAA

Alokas Alpo Väänänen

Kontiolahden asemalla meidät ahdettiin isoihin harmaisiin kuorma-autoihin. Tiesimme katselevamme taakse jäävää siviiliin johtavaa tietä viimeisen kerran pitkään aikaan. Emme tienneet, että se aika olisi niin pitkä.

Me kävelimme esikuntarakennukselta yksiköihimme kädet taskussa, tukka pitkänä. Joku, jolla oli muutama väkänen kauluksessaan, kova ääni ja joka hymyili selvittämättömällä tavalla, neuvoi meille tien.

Mielissämme soivat kovat jutut, joita meille olivat kertoneet ne, jotka jo olivat olleet. Olimme innokkaita avoimesti tai peitetysti, innokkaita näkemään mitä kuultujen juttujen takana on, innokkaita pääsemään itse kertomaan.

Kasarmilla meidän eteemme lyötiin kasa harmaata kangasta ja käskettiin sovittaa. Joku meistä sanoi, että housut kiristävät kainaloista. Hänelle huomautettiin, että housut ovat aivan sopivat – ja katso, ne olivat. Olimme epäätietoisia ja kömpelöitä. Aloimme oivaltaa, että matka sinne mistä olimme tulleet, on äärettömän pitkä.

Armeijan saappaat marssivat klo 5.40 sekasortoiseen joukkoomme. Me vedimme ne vastahakoisiin jalkoihimme, jotka olisivat halunneet pinkaista kauas pois. Alokas ylävuoteella oli maannut jo kauan silmät auki ja tuijottanut tuvan ikkunasta Karjalan kylmää yötä voimatta ihailla kauneutta männyn latvoissa.

Iloakin tuotimme. Kun me ryntäilimme, törmäilimme ja hosuimme ja joku takanamme huusi kauheasti koko ajan, näimme täällä kauan olleiden kasvoilla pelkkää hymyä, jopa naurua.

Aamu aamulta me opimme kuitenkin jotain. Vaikka me emme ymmärrä kaiken tarkoitusta olemme silti jo huomanneet, että viisi minuuttia on harvinaisen pitkä aika ja aamupesu vain hätäisen miehen hätäinen liike. Jotkut ovat oivaltaneet, että oikea tapa suhtautua armeijaan on oikea tapa suhtautua siihen, että melkein aina ottaa päähän. Sanovat, että meistä tulee jääkäreitä. Ainahan niistä on tullut. Me yritämme uskoa tämän joskus loppuvan meiltäkin. Me odotamme lomaa – ja uusia alokkaita. Me emme enää ajattele ja kysy: miksi sotilaan punkka näyttää tiiliskiveltä?

KOMPPANIAILLAT KARJP:SSA

KarJP:ssa on kunkin saapumiserän ollut tapana järjestää peruskoulutuskaudellaan ns. kompaniailtoja perusyksiköittäin. Iltojen tarkoituksena on ollut henkisen toiminnan ja harrastusten herättäminen ja ylläpitäminen pataljoonassa varusmiesten keskuudessa, sekä perusyksiköiden yhteishengen ja varusmiesten oma-aloitteisuuteen perustuvan yhteistoiminnan kehittäminen henkisten harrastusten alalla. Samalla ohjelmien suunnitteleminen ja järjestäminen on antanut tavoitteen varusmiesten vapaa-ajan harrastustoiminnalle.

Kompaniailtojen alkuosan on muodostanut vajaan tunnin kestävä varusmiesten itsensä valmistama ohjelma, jonka suhteen järjestäjillä on vapaat kädet, kunhan se vain pysyttelee yleisesti hyväksytyillä alueilla. Suosituimpia ohjelmanumeroita ovat olleet erilaiset musiikkiesitykset sekä omaperäiset kuvaelmat, jotka ovat oivallisia esimerkkejä varusmiesten kekseliäisyydestä ja innostuksesta asiaa kohtaan. Ohjelmaosan aikana tai sen jälkeen nautitaan talon antimista ennen tanssilattian puolelle siirtymistä, jossa tietysti varusmiehistä koottu oma orkesteri soittaa tanssirytmiejä.

Kompaniailtojen esityksillään varusmiehet osallistuvat perusyksiköitten väliseen ohjelmakilpailuun. Arvostelulautakunta, johon kuuluu sotilaskodin, pataljoonan ja varusmiesten edustajat, arvostelee ohjelmakokonaisuudet sekä eri osasuoritukset. Pisteitä jaetaan yhdestä kymmeneen ja eniten pisteitä kokoon kerännyt komppania on voittaja. Tavoitteena on arvokas Sotkun Malja, pokaali, joka annetaan kiertopalkintona

voittaneelle komppanialle. Kolmen peräkkäisen kiinnityksen jälkeen perusyksikkö saa sen omakseen. Edellisen pytyn sai omakseen kranaatinheitinkomppania, uudessa pokaalissa ensimmäinen kiinnitys meni 1. Jääkärikomppaniaan Ylämyllylle.

Sotilaskoti on tapansa mukaan mukana näissäkin tilaisuuksissa. Ensinnäkin on koko kompaniailtojen ohjelmakilpailun idea sen. Lisäksi se lahjoittaa palkinnot ohjelmakilpailuja varten, edellä mainitun pytyn lisäksi on sotilaskodilla ollut tapana palkita perusyksiköitten parhaat yksittäiset esiintyjät tai ohjelman suunnitteluun ja valmisteluihin ratkaisevalla tavalla osallistuneet varusmiehet. Yleensä on näinä palkintoina jaettu ostokortit sotilaskotiin.

Talvella kompaniailtojen järjestämistä rajoittavana tekijänä on vain yleensä tällaisia tilaisuuksia ja muuta harrastustoimintaa silmälläpitäen suunniteltujen tilojen puute. Sotilaskoti, jossa ohjelmat on tavallisesti pidetty, on kyllä verraten tilava ja uudenaikainen, mutta sieltä puuttuu kokonaan näyttämötilat. Toinen hankala seikka on tanssien järjestäminen, sitä nimittäin ei sotilaskoti kaikkivoipanaakaan ole toistaiseksi sallinut. Lisäksi on otettava huomioon se, että juhlailtoina sotilaskoti joudutaan kokonaan sulkemaan muiden komppanioiden varusmiehiltä. On vain toivottava, että aika korjaa puutteet ja kompaniailto saavat suotuisan ympäristön, joka suhteiltaan vastaa varusmiesten innostusta ja henkistä aktiviteettiä luovaan ja esittävään toimintaan.

Kompaniailtojen riemua.

Pyhäkoululaiset kokoontuneena sotilaskodin hiljaiseen huoneeseen.

KERHOTOIMINTAA

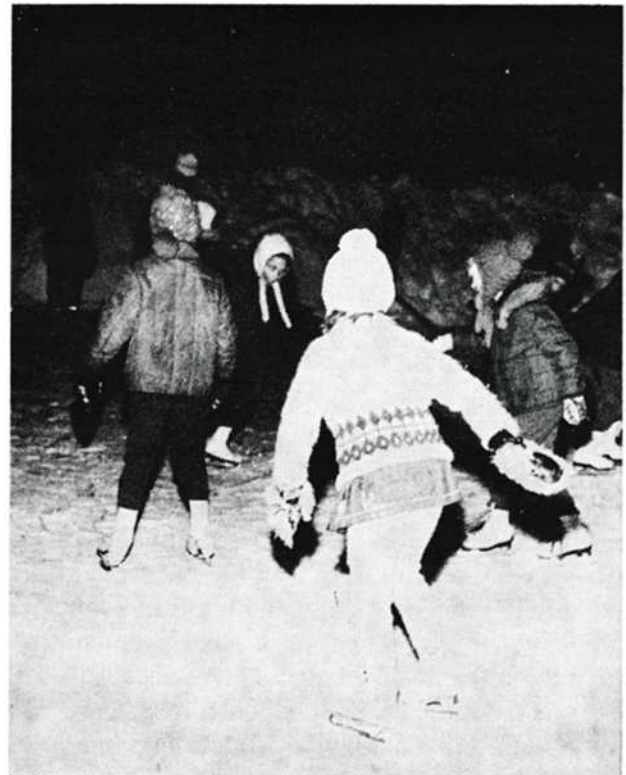
Sosiaalisena yhteisönä varuskunta poikkeaa monessa suhteessa muista vastaavan kokoisista yhdyskunnista. Ehkä se, etteivät sen asukkaat ole niin riippuvaisia toisistaan, on omiaan vähentämään ihmisten välisiä kanssakäymisiä. Lapsilla kuitenkin on voimakkaita sosiaalisia pyrkimyksiä. Koti ei yksin riitä tyydyttämään tätä tarvetta, vaan tässä on yhteisön tultava lapsia vastaan.

Kontiolahden varuskunnassa onkin pyritty järjestämään lapsille mahdollisimman paljon ohjattuja harrastusmuotoja tyydyttämään heidän psyykkisiä ja toiminnallisia tarpeitaan. Kerhoja on kaiken ikäisille yhdessä ja erikseen sekä tytöille että pojille. Pienimmille on pienten päiväkerho ja pyhäkoulu. Kouluikäisten piirissä toimivat tyttö- ja poikakerhot sekä vastaavasti erikseen partio-osastot kontiolahtelaisten lippukuntien alaosastoina. Tytöille on vielä järjestetty kaunoluistelukerho antamaan liikunnallisia virikkeitä. Kiinnostus ja osanotto tähän kerhomuotoon on ollut niin vilkasta, ettei parhaana luistelukautena ole katsottu tarpeelliseksi järjestää muuta toimintaa.

Kerhot kokoontuvat viikottain pataljoonan erityisesti tähän tarkoitukseen luovuttamissa tiloissa. Säännöllisten kokousten lisäksi on järjestetty erilaisia ohjelmaita, yhteisiä juhlia ja retkiä. Poikakerholaiset ovat osallistuneet jopa valtakunnalliseen poikaleiriin Partaharjulla.

Rakenteeltaan varuskunnan kerhot ovat seurakunnallisia, joten edellä mainittujen toimintaan johtavien tekijöiden lisäksi kerhotoiminnan tarkoituksena on kasvattaa lapsia seurakunnan yhteyteen.

Kerhotyön ohjaajina on varuskunnassa toiminut kantahenkilökuntaa, heidän rouviaan sekä varusmiehiä. Kontiolahden kunta ja seurakunta ovat taloudellisen tuen lisäksi antaneet vielä näihin tehtäviin erikoisesti koulutettuja henkilöitä vakinaisten kerhonpitäjien avuksi.

Tyttöjen kaunoluistelukerhon prima ballerina vauhdissa.

PAKINAA KONTIOLAHDEN ALIUPSEERIEN NAISET r.y.:n 20-VUOTIS- TAIPALEELTA

Kasvukivut ja neitoiän ohittanut, pian aikuiseksi varttuva yhdistys aloitti toimintansa pari vuosikymmentä sitten tuolla Yläkylällä. Siellä oli siihen aikaan maastoon hyvin sopeutuva pitkän pitkä parakki, Mäkitupa. Toinen pää oli erotettu näyttämötilaksi, keskellä oli vasikkahaan kokoinen ravintolasali kalustuksena kaiken mallisia jakkaroita tuoli ja pöytiä, ikkunoissa lepattivat iloisenväriset paperiverhot, tuuletussysteemi toimi luonnon ristivetosysteemillä. Toisessa päässä oli tilava keittiö, jossa hellan kyljessä oli iso muuripata, ei fiikusta, vaan veden lämmittämistä varten.

Nämä nyt karuilta tuntuvat puitteet eivät häi-

rinneet orastavaa yhdistystoimintaa, vaan ompeluilloissa oli vähintään yhtä rattoisaa kuin nyt myöhemmin paremmissakin tiloissa. Aliupseerikerhon nimellä ja siivellä aloitettiin tomerasti naisjaostona. Vuosikokouksiakin saatettiin pitää pari kertaa vuodessa.

Ompeluillat ovat koko ajan olleet keskeisin ja kokoava toimintamuoto, niissä pohditaan yhdistystä koskevia asioita ja vastaista toimintaa. Voimisteluiltojakin pidettiin, mutta kuka nyt olisi raaskinyt kurittaa pyöristyviä muotojaan, kun viimein oli sodan tiukan säännöstelyn jälkeen päästy ruuan makuun. Kun toiminnan alussa ei pystytty panemaan pöytää koreaksi säännöstelyn aikana, harjoiteltiin pieniä ohjelmanumeroita ja pidettiin ohjelmallisia illanviettoja ja naamiaisia yms. toimintaa ja väkeä oli niin että Mäkituvan seinät pullistelivat. Sodan ankeiden vuosien jälkeen käytettiin hyväksi vähäisetkin virkistymisen mahdollisuudet. Ohjelmasta »Nainen kautta aikojen» jäi mieleen Kivikauden nainen, siinä kun hempeän Eevan jälkeen vääntäytyi esiripun välistä rehevämuotoinen ja estoton Vääntiskä vaatetuksenaan kaksi lammasnahkaa ja nuijana valtavien iso luu. Enteiltiin jo silloin minimuotia, lyhyempää minihamosta ei lie nähty.

Silloin »vanhaan hyvään aikaan» eivät puhe-
linsanomatkiaan reistailleet. Jos joku asia jäi kaupan maitojonossa epäselväksi, kyllä se viimeistään illalla sianruokajonossa valkeni.

Aliupseeriliitolla oli alkanut myös toimia naisjaosto, jonka kokouksiin lähetettiin edustajia. Tämä koko maata käsittävä yhdistys rekisteröitiin nimellä Suomen Aliupseerien Naisten Liitto r.y. ja täällä oma yhdistyksemme rekisteröitiin v. 1951 nimellä Kontiolahden Aliupseerien Naiset r.y. Tässä ryssä saimme myös säännöt, joissa sanotaan m.m. »Yhdistyksen tarkoituksena on pyrkiä toimimaan alipäällystökunnan yhteiskunnallisen ja taloudellisen aseman kohottamiseksi, sekä toimia alipäällystönaisten yhdyssiteenä. Yhdistys ei millään tavalla osallistu poliittiseen toimintaan.» j.n.e.

Suomen Aliupseerien Naisten Liitolla on tunnusrintaneula, jossa ovat liiton nimen alkukirjaimet. Kymmenen vuotta »tiskanneelle» jäsenel-

le luovutetaan 10-vuotismerkki ja ansioituneille yhdistyksen johdossa toimineille liiton ansio-merkki, kaunis hopeinen neula.

V 1956 aloitti toimintansa hengellinen jaosto. Vuosittain järjestetään koko maata käsittävät hengelliset päivät. Yhdistyksestämme on lähetetty myös jäseniä hengellisille päiville.

V 1958 perustettiin Tukirengasrahasto, josta perheenäidin kuoleman jälkeen suoritetaan perheelle hautausavustus, joka tällä hetkellä on 900:— Liittymismaksu 2:—.

Yhdistyksessämme on jäsenmäärä vaihdellut 45—65 välillä ja noin puolet jäsenistä kuuluu Tukirenkaaseen.

Yhdistystoiminta tarvitsee varoja, elintarvikelpulan ja säännöstelyn helpottuessa ja loppuessa aloimme pitää käsityö- ja leivonnaismyyjäisiä sekä ravintolaa Juhannusjuhliissa kentällä ja hiihtokilpailuissa kisaravintolaa. Aliupseerikerhon järjestämissä varusmiestansseissa Mäkituvalla ja Honkapirtillä pidimme myös ravintolaa, muutamina vuosina yli 30 kertaakin ja se kysyi vapaaehtoista työvoimaa, muodostuen varsin rasakaaksi taakaksi toimiville jäsenille. Näin kertyi kuitenkin talousarvion katetta. Nykyisin ei ole mahdollisuuksia ravintolatoimintaan kuin kerran pari vuodessa.

Varoja käytetään jäsenten matkoihin SANL:n kokouksiin, hengellisillepäiville, neuvottelu- ja virkistyspäiville sekä »Ukkokerhon» kanssa yhdessä lähetettävien äitien lomaleirimatkoihin. Toiminnan alussa perheillä ei ollut omia autoja, niinpä anottiin ja saatiinkin pataljoonan linja-autoa silloin tällöin yhteisiä retkiä varten, käytiin m.m. Kuopiossa, Rauhalinnassa ja Immolassa. Varsinkin tämä Immolan virkistyspäivien retki jäi mieleen mukana olleille, kun siellä Kaakois-Suomessa iltayöstä ajaa kärytellessä yht' äkkiä kuului auton etuosasta kuin sepelimylylly käynnistyminen ja meno loppui siihen paikkaan. Pitkässä ylämäessä väsyivät yhden rattaan hampaat ja siitä alkoi naistyöntövoiman käyttö linja-autoliikenteessä. Mäen päällä päästiin sentään kyytiin alamäkeen mentäessä. Johtuneeko naisten mukanaolosta vai pelkästä huonosta tuurista, mutta niin vaan työnnettiin taas viime keväänä

linja-autoa Lintulan luostarista lähdetessä, mutta kävihän se jo nyt rutiinilla.

Yhdistys hankki aikanaan kahdet kangaspuut varuskunnan naisväen käyttöön ja kilometrikaupalla onkin valmistunut mattoja, lisäksi lukuisia ryijyjä, raanuja ja täkänöitä. Kykkäsen Laina oli aina valmis kärsivällisesti neuvomaan vastaalkajia tässä kankaankudonnan jalossa taidossa. Askartelukurssia pidettiin myös, tehtiin lastu- ja rottinkitöitä, ahkerimmat saivat illanmittaan niistäkin värkättyä napin kokoisen pyörylän. Kun »Ukkokerho» muutti Mäkituvalla nykyiseen huoneustoon, yhdistyksemme vaatetti taloa ikkuna-verhoilla, pöytäliinoilla, matoilla ja ryijyllä sekä hankki kahvitarjoilussa tarvittavat astiat.

Työapu onkin yhdistyksemme näkyvin työmuoto. Kaikissa Au-kerhon järjestämissä tilaisuuksissa huolehdimme tarjoilupuolesta. Samoin on kerhon kanssa yhdessä järjestetty hautajaiset aliupseerien kuolemantapauksissa. Myös iloisemmissa perhejuhliissa annetaan työapua, kuten häätarjoilussa. Liitolla on myös morsiuskruunu lainattavissa.

Lasten joulujuhla on järjestetty upseerien rouvien kanssa yhdessä. Lasten hiihtokilpailuissa tarjottu mehua. Jouluna ja invalidiviikolla on koottu ja lähetetty paketteja varuskunnan ulkopuolelle avuntarpeessa oleviin perheisiin.

Työvoiman tarvetta kertyy näin vuoden mittaan melkoisesti. Luulisi kaiken pyörivän kuitenkin helposti näinkin suurella jäsenmäärällä, mutta valitettavasti vain noin 15—20 jäsentä toimii aktiivisesti mukana. Työvuoro sattuu aina samoille ja ennenkaikkea puheenjohtaja saa olla aina ensimmäisenä lähtemässä ja järjestämässä kaikkia tilaisuuksia.

Nuoret rouvat, tulkaa ihmeessä mukaan, jos entiset toimintamuodot tuntuvat teistä vanhankaikaisilta, keksikää uusia. Viime vuosina on siirtynyt niin paljon toimivia jäseniä ukkojensa mukana eläkkeelle ja pois varuskunnasta, että yhdistys potee pian pahaa anemiaa, ellei se saa uusia pirteitä voimia mukaan. Ompeluiltoihin vaan, siitä se alkaa. Aviomiehet tuskin tietävätkään miten mukavia tenavia heillä on, ellette jätä heitä joskus lapsenvahdiksi.

Pataljoonan komentaja vaihtuu

Evt Pentti Syrjä, joka jokseenkin tasan kolme vuotta sitten otti vastaan Karjalan Jääkäripataljoonan komentajan tehtävät, on 1. 6. 1968 alkaen määrätty Reserviupseerikoulun johtajaksi.

JATKOA SOTILASMESTARI EVP ANTTI KYKKÄSEN MUISTELMIIN sivulta 5.

Välirauhan aikaisesta joukkojen majoitusjärjestyksestä mainittakoon vain se, että 9. Pr:n jv-joukot majoituivat parakkeihin ns. etukasarmeille, eli Ristilahden pohjoispuolelle. Prikaatin psto sai alueekseen mainitun lahden eteläpuolen, eli takakasarmit.

Myös kantahenkilökunnan asuintalot valmistuivat hyvää vauhtia jo mainitun urakoitsijan toimesta. Ensimmäisiin taloihin pääsivät perheet muuttaaman hyvissä ajoin ennen joulua 1940. Viimeisinä valmistuneihin ns. yläkylän taloihin kuitenkin vasta huhtikuun alussa 1941. Sen lisäksi, että taloista tuli hataria, jäivät ne vaille vesi- ja viemäriverkostoa ym. mukavuuksia tarvikkeiden puutteen takia. Me tiesimme silloin, että mainittujen puutteiden oli määrä poistua kesällä 1941, eli toisen rakennusvaiheen aikana. Uusi sota sotki kuitenkin suunnitelmat ja varuskunnan rakenteellinen kehitys pysähtyi useiksi vuosiksi.

Vaikka kaikki ensimmäisen rakennusvaiheen aikana rakennettavaksi suunnitellut talot valmistuivatkin, eivät ne riittäneet koko prikaatin kantahenkilökunnalle. Asuntoa vaille jäi lähinnä perheetön kantahenkilökunta, kuin myös hieman perheellisiäkin. Prikaatin esikunta pyrki lievittämään henkilökunnan asuntopulaa antaen selvän käskyn luetteloineen alivuokralaisten majoittamisvelvollisuudesta. Tämä sinänsä hyvää tarkoitta-

tava käsky ei käytännössä osoittautunut aivan onnistuneeksi.

Muitakin epäkohtia jäi, jopa monia vuosia kestäviksi. Esim. saunoja kantahenkilökuntaa varten oli tehty liian vähän. Moni perhe joutui käymään lapsineen Ristilahden eteläpuolella olleessa tykistön saunassa. Ei ollut varuskunnan kaupaa, ei postitoimipaikkaa, eikä liioin linja-autoyhteyttä kaupunkiin. Ihmeen hyvin tultiin silti toimeen.

Jatkosodan ajan saivat varuskuntaan jääneet henkilökunnan perheet viettää melko rauhallista elämää. Rakennukset oli naamioitu kaadetuilla puilla ja suojapoterot kaivettu pommitusten varalle. Ilmahälytyksiä oli tietenkin, mutta pommituksilta varuskunta toki säästy. Sotilastoimintaa oli kyllä runsaasti. Varuskunnassa toimi Järjestelykeskus 1, jonka kautta kulki runsaasti sotilaita. »Kontiolahden motti» olikin siihen aikaan hyvin tunnettu kauttan maan. — Vaihtelua antoi kesällä 1941 myös ilmavoimien yksikkö, jonka vesitasokoneet majailivat nykyisen sotilaskodin luona lahdessa. Myös sotavankien sairaala toimi varuskunnassa jonkin aikaa jatkosodan aikana.

Kontiorannan varuskunnan historiassa on jatkosodan jälkeistä aikaa pidettävä toisena kehitysvaiheena, jonka käsittely ei sisälly näiden muistelmien aihepiiriin.

PATALJOONASSA TAPAHTUNUTTA

Kokelaiden ylentäminen vänrikeiksi

Ensimmäinen Pohjois-Karjalan varuskuntien yhteinen upseerikokelaiden ylentämistilaisuus pidettiin Joensuun virastotalon edustustiloissa keskiviikkona 10. tammikuuta 1968 erittäin juhlallisissa puitteissa. Arvovaltaisten kutsuvieraiden, mm. maaherra Esa Timosen, kaupunginjohtaja Tauno Juntusen ja poliisitarkastaja Ilkka Huplin läsnäolollaan kunnioittama tilaisuus alkoi joukko-osastojen lippujen sisääntulolla joukko-osastojen kunniamarssien soidessa. 51 upseerikokelaan ylentämisen reservin vänrikeiksi tasavallan presidentin sotilaskäskyllä 1/68 luki Joensuun Sotilaspiirin päällikkö, eversti V. Suorsa.

Puheessaan eversti V. Suorsa sanoi uusille vänrikeille mm., että teistä varmaankin jokainen haluaa myös oman sisimpänne vuoksi kehittyä johtajana ja selviytyä johtajan tehtävistä siten, että tuntisitte saavuttavanne alaitenne lujan luottamuksen. Tuntiessanne näin tapahtuneen te ette kaipaa muuta tunnustusta onnisumisestanne. Teidän valmiutenne upseerina on vasta alkuvaiheessa. Tämän vuoksi teidän on pyrittävä kaikkiin mahdollisiin keinoin kehittämään johtajainaisuuksianne niiden tehtävien parissa, jotka teitä odottavat siviilissä eri tehtävien piirissä. Teitä velvoittavat myöskin menneet upseeripolvet ja heidän tekonsa. Viittaamaan tässä yhteydessä vain reserviupseerien merkitykselliseen osuuteen talvi- ja jatkosodissa. Kehittäessänne itseänne pyytettömästi vaatimaan ja vastuunalaiseen, mutta samalla kunniakkaaseen johtajan tehtävään teistä heijastuu jo rauhan aikana maanpuolustushenkeä vahventavia voimia siihen ympäristöön, missä toimitte. Teidän tulee myöskin muistaa, että vanhempanne ovat luoneet

teille lujan perustan tulevaa elämääne varten antamalla teille mahdollisuudet akateemisiin tai muihin opintoihin sekä upseerikoulutuksen saantiin. Osoittautukaa tulevassa elämässänne heidän luottamuksensa arvoisiksi.

Jalkaväen Säätiön plaketin KarJP:n parhaiten menestyneelle vänrikille K. A. Kuhaselle ojensi everstiluutnantti Pentti Syrjä. Perusyksiköitten kunnostautuneimmille vänrikeille K. A. Kuhaselle, K. K. Mäkelälle, T. J. Okkoselle, H. T. Puraselle, S. M. Vuoriselle ja K. A. Rimpille annettiin tunnustuksena jalkaväen vuosikirja. Pohjois-Karjalan reserviupseeripiirin puheenjohtaja rehtori Aulis Koivusalo luovutti res.upseerien plaketin KarJP:n vänrikki K. A. Rimpille.

Tilaisuus päättyi yhteiseen Vala-lauluun.

Varuskunnan sosiaalitoimikunta

Puolustusministeriön asettaman toimikunnan antaman mietinnön mukaan ei puolustuslaitoksen sosiaalitoiminnan hoito ja sen edelleen kehittäminen, yhä lisääntyvät yleiset sosiaalipoliittiset vaatimukset huomioon ottaen, ole enää ollut toteutettavissa kyllin tehokkaasti nykyisen organisaation avulla. Tämän takia toimikunnan ehdotuksen perusteella riittävän sosiaaliasiain hoidon tehostamiseksi kuhunkin sotilasläänin sekä meri- ja ilmavoimien esikuntiin on määrätty sosiaalishihteerit. Nämä toimivat komentajien neuvonantajina sosiaalikysymyksissä ja heidän tehtäviinsä kuului käynnistää puolustuslaitoksen sosiaalinen toiminta. Samoin on perustettu va-

PATALJOONASSA TAPAHTUNUTTA

ruskuntiin asiaa hoitavat elimet, sosiaalitoimikunnat, joihin kuuluu eri väestöryhmien edustajina sekä sotilas- että siviilihenkilöitä.

Joulukuun 19. p:nä 1967 pidettiin Kontiolahden varuskunnassa tällaisen toimikunnan perustava kokous, jossa maj Leo Manner, joka on oman virkansa ohella määrätty Savo-Karjalan sotilasläänin sosiaalisihteeriksi, antoi tarvittavia tietoja ja lähempiä ohjeita toimikunnan työskentelyä varten.

Perustettuun toimikuntaan kuuluvat maj A. Pesonen puheenjohtajana, sotpast J. Pakkanen, lääkintäkapteeni, lääketieteen lisensiaatti A. Saarelainen, ylil M. Tanninen, sotmest V. Kankainen, alik J. Seeck, sosiaalisihteri I. Sorsa, rva E. Luojus, rva A. Karvinen ja lämmittäjä L. Timonen. Toimikunta toimii pataljoonan komentajan alaisena.

Toimikunnan toimintamuotona on lähinnä puuttua mahdollisiin epäkohtiin sekä tutkia ja käsitellä eri työryhmien ja yksityisten henkilöiden esille tuomat seikat ja edelleen esitellä asiat ja ehdotukset pataljoonan komentajalle, joka puolestaan hoitaa yhteyden pidon sotilasläänin sosiaalisihteriin ja sotilasläänin komentajaan. Virallisen toimintansa Kontiolahden varuskunnan sosiaalitoimikunta aloitti vuoden vaihteessa.

Siviiliin lähtöjä

Joulukuun 20. päivänä -67 pidetyssä ryhmänjohtajien ja autojääkärien kotiuttamistilaisuudessa pataljoonan komentaja evl Pentti Syrjä ojensi Jalkaväen Säätiön plaketin pataljoonan parhaiten kunnostautuneelle varusmiehelle, kers Matti J Toivaselle. Lisäksi jaettiin yksiköitten parhaille ryhmänjohtajille tunnustuksena hyvästä palveluksesta Jalkaväen vuosikirja n:o 7. Sen saivat kersantit M J Toivanen, P J Martikainen, J J J Sirviö, K J E Toivanen, H T Martikainen ja P Tiitinen. Kaikille pataljoonan kotiutuville varusmieskersanteille luovutettiin Reservin Aliupseerien Liiton levyke. Autojääkäreistä saivat korpr H Heiskanen ja jääkäri Savolainen »Suomen Puolustusvoimat» nimisen kuvateoksen niin ikään tunnustuksena hyvin suoritetusta varusmiespalveluksesta.

Toisessa tilaisuudessa helmikuun kymmenentenä päivänä kotiutettiin heinäkuussa -67 alokaina varusmiespalvelukseen astuneet jääkärit. Karjalan Jääkäripataljoonassa pidetyssä kotiuttamistilaisuudessa palkittiin tavan mukaan ansiokkaimmin palvelleet jääkärit. Pataljoonan komentaja ojensi Jalkaväen Säätiön plaketin korpr

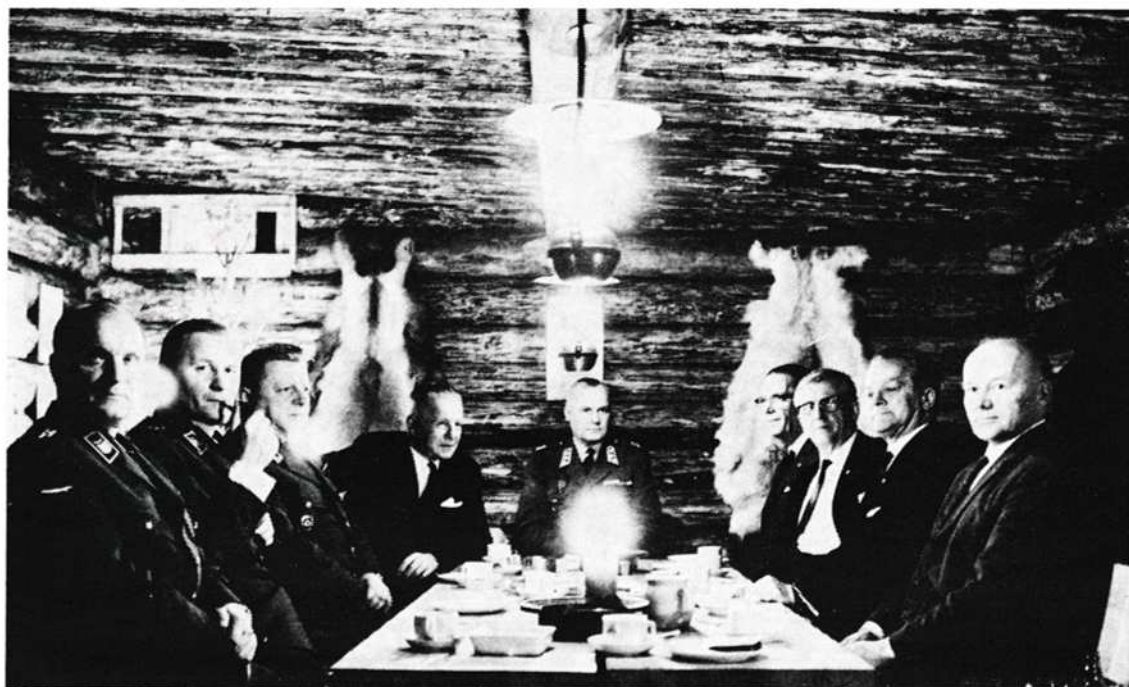
E A Jokelaiselle sekä talvisodan Kollaan taisteluiden kunniakirjat tunnustuksena hyvästä palveluksesta korpr P J Mäkeläiselle, korpr R O Miettiselle, korpr E A Jokelaiselle, korpr M J Vänskälle, korpr L K Jormalaiselle sekä korpr P P Kinnuselle. KarJP:n Killan lahjoittaman »parhaan keittäjän kauhan» sai korpr F T Lohdanter.

Sotilasläänin komentaja KarJP:ssa

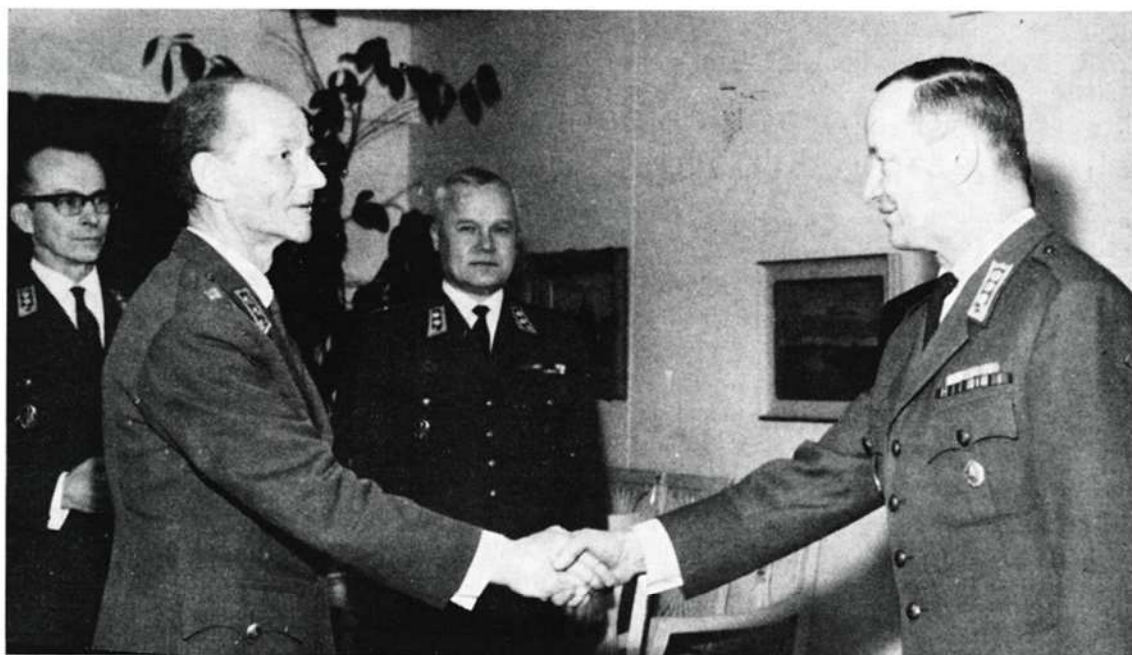

Vuoden vaihteessa Savo-Karjalan Sotilasläänin komentajaksi määrätty kenraalimajuri Mikko Sisto suoritti vastaanottotarkastuksen Karjalan Jääkäripataljoonassa helmikuun 5. ja 6. päivinä. Maanantaina, ensimmäisenä tarkastuspäivänään kenraalimajuri Sisto tutustui aamupäivällä pataljoonan esikuntaan ja sen toimintaan. Lounaalla hän tapasi pataljoonassa kertausharjoituksissa olleet reservin upseerit ja aliupseerit, joille tilaisuus oli samalla kotiuttamisjuhla. Iltapäivällä oli ohjelmassa perusyksikköihin ja huoltolaitoksiin tutustuminen. Tiistaina aamupäivällä oli koulutustarkastus. Kello 13 sotilasläänin komentaja suoritti pataljoonan katselmuksen ja otti vastaan ohimarssin. Myöhemmin iltapäivällä oli kahvitilaisuus ja puhuttelu päällystölle ja alipäällystölle sotilaskodissa.

PATALJOONASSA TAPAHTUNUTTA

Kollaan korsun rakensivat pioneerit kisällinäytteenään viime syksynä. Kuvassa Kollaan aseveljet koolla korsun avajaistilaisuudessa 15. 12. 1967.

Puolustusvoimain komentaja vieraili varuskunnassa 15.—18. 2. 1968. Kuvassa kenraali Yrjö Keinonen tervehtii Joensuun Sotilaspiirin päällikköä eversti Veikko Suorsa upseerikerholla pidetyssä lehdistötilaisuudessa.

Tupatuoppi

Perjantaina 8. 3. oli koululla jo kello neljän aikaan vilskettä: kurssi valmistautui Tupatuoppikilpailuun lähtöön.

Jännittävän kilpailun vaatimuksia noudattaen oli Tupatuoppi nytkin yllättävä käännteissään. Yli-voimainen päiväkilpailun voitto osoittautui turhaksi kuvitteluksi voitosta, sillä yösuunnistus ja rasittava pikamatka ammuntoineen karsivat tarkasti vähäisemmänkin virheen tehneet kärkijoukosta.

tuloksia:

1. Tolvajärvi	13.25.55
2. Kollaa	13.31.00
3. Pelkosenniemi	13.34.53
4. Viipurinlahti	13.35.19
5. Suursaari	13.52.09
6. Joutsijärvi	13.53.37
7. Kuhmo	14.07.35
8. Ilomantsi	15.45.03
9. Summa	15.53.12
10. Suomussalmi	16.06.55
11. Kitelä	16.29.06
12. Koivisto	16.56.53
13. Tapale	— — —

Tupa Taipale jäi ilman tulosta jätettyään yhden rastin väliin. Tolvajärven pojat kiikkuttivat siis Tupatuoppimaljan yläkertaan. Onnea heille kovasti.

Savo-Karjalan sotilasläänin aluemestaruuskilpailut 22.2.-24.2.-68

Ampumahiihto 15 km, 15 laukausta tulokset:

			Hiihto-	Lisäaika		Lopullinen
			aika	M	P	aika
Varusmiehet						
1	Jääk	E Ojala	KarJP 1.00.30	7	5 = 12	1.12.30
2	Alik	S Miettinen	KarJP 1.06.53	6	8 = 14	1.20.53
3	Jääk	V Varis	KarJP 1.04.57	10	6 = 16	1.20.57
4	Jääk	P Heikkinen	KarJP 1.06.01	11	5 = 16	1.22.01

Ampumahiihto 20 km, 20 laukausta Yleinen sarja

1	Kers	K Kettunen	KarJP 1.17.45	7	3 = 10	1.27.45
2	Kers	K Tiili	KarJP 1.18.32	4	8 = 12	1.30.32
3	Ltn	I Suvinen	KarJP 1.28.28	1	3 = 4	1.32.28

Varusmiesten 3 x 10 km viestinhiihto

1 KarJP 1.57.40,2

Henkilökohtaiset tulokset

1	Alok	P Korhonen	KarJP	38.48,5
3	Alok	P Turunen	KarJP	39.08,7
5	Alok	P Haukka	KarJP	39.42,0

Maastohiihto 15 km 23. 2. 1968

Varusmiehet

1	Jääk	R Penttinen	KarJP	54.31
2	Jääk	E Ojala	KarJP	54.43
3	Alok	P Korhonen	KarJP	55.15
4	Jääk	P Varis	KarJP	55.54
5	Jääk	O Volotinen	KarJP	56.15
6	Alok	P Haukka	KarJP	56.27
7	Alok	P Turunen	KarJP	56.33

Kollaan viesti 24. 2. 1968

Loppuaika Hiihto-aika Amm-lisä

1	KarJP II	3.36.40		
	Jääk Varis	43.13	40.13	3.00
	Alik Miettinen	43.47	38.27	5.20
	Jääk Penttinen	46.46	39.46	7.00
	Jääk Heikkinen	42.16	39.36	2.40
	Jääk Ojala	40.38	36.58	3.40

NAISTA KILPAILTIIN

KarJP:n mestaruuskilpailut

ampumahiihtojen tulokset

1. Yleinen sarja

		Hiihtoaika	Ammunta	Lopull. aika
1. Kers K Kettunen	3. JK	1.13.01	10	1.23.01
2. Ltn E Happonen	EK	1.22.33	5	1.27.33
3. Kers K Tiili	EK	1.16.39	12	1.28.39

2. Yli 35 v.

1. Väap T Hämäläinen	EK	1.45.02	15	2.00.02
----------------------	----	---------	----	---------

3. Yli 45 v.

1. Yliv V Ojatalo	EK	1.23.54	22	1.45.54
-------------------	----	---------	----	---------

4. Varusmiehet

1. Jääk V Varis	3. JK	1.07.38	8	1.15.38
2. » E Ojala	KrhK	1.09.45	12	1.21.45
3. Alik S Miettinen	1. JK	1.14.59	12	1.26.59

5. Joukkuetulos

1. 1. JK	7.30.56	(ltn Suvinen, kers Kurvinen,
2. EK	7.33.12	alok Miettinen, jääk Terävä,
3. 3. JK	7.45.03	jääk Romppanen)

Yleismestarit

Henkilökunta

Kers K Kettunen	3. JK	2.13.15
-----------------	-------	---------

Varusmiehet

Jääk V Varis	3. JK	2.10.11
--------------	-------	---------

Rakettiviesti

Tulokset 15 km:n maastohiihtomestaruuskilpailuista 17. 2. 68

Yleinen sarja

Mestari Kers	K Kettunen	3. JK	50.14
2. »	K Tiili	EK	51.52
3. »	I Kurvinen	1. JK	53.16

Yli 45 vuotta

Mestari Yliv	V Ojatalo	EK	1.10.38
			- 03.34
			<u>1.07.04</u>

Varusmiessarja

Mestari Jääk	E Ojala	KrhK	50.20
2. »	R Penttinen	EK	53.11
3. Alok	P Turunen	PstK	53.13

Yksikköjen välinen kilpailu

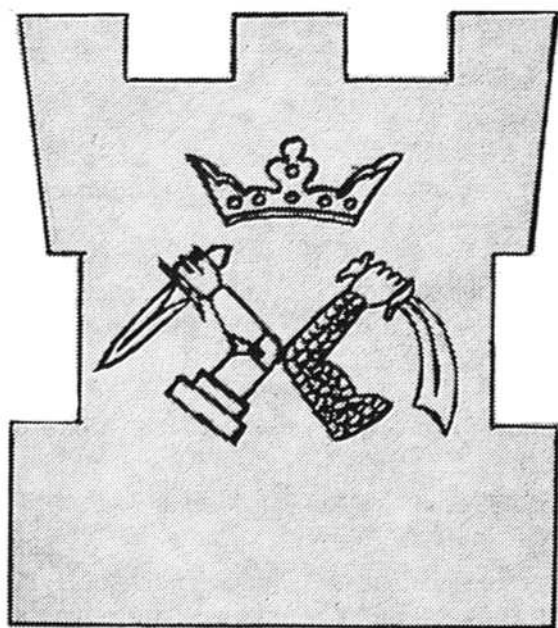
1. EK Kers K Tiili	3 t	36 min	08 sek
	Jääk R Penttinen		
	» P Heikkinen		
	Alok P Korhonen		

Tulokset 10 x 3 km:n hiihdosta 7. 3. 1968

1. KrhK	2.09.16
Joukkueessa hiihtivät alokkaat P Varis, H Kinnunen, T Piipponen, R Tenhio, T Kareinen, P Varis, M Honkanen, H Hallikainen, I Alen ja E Päivinen	
2. PstK	2.11.10
3. 3. JK	2.12.41

Viestin voittanut partio. Vasemmalta kers Kurvinen, ltn Suvinen, alik Miettinen, jääk Terävä ja jääk Romppanen

Killan Helsingin osasto oli saanut käytettäväkseen vuosipäivän viettoa varten Santahaminan upseerikerhon. Roihuavien tervapatojen loimitse saapui juhlapaikalle puolisen sataa kiltaveljeä daameineen. Killan kunniajäsen, jääkärikenraali K. L. Oesch rouvineen oli myös saapunut kunnioittamaan tilaisuutta läsnäolollaan. Helsinginosaston puheenjohtaja kenraaliluutnantti Maunula esitti tervehdyssanat kosketellen samalla niin vuosipäivän kuin joukko-osastokiltatteen taustaa. Tämän jälkeen siirryttiin nauttimaan juhlaillallista ruokasalin puolelle. Alkuilasta viihdytti vieraita musiikillaan varuskunnan puhallinyhtye soittaen sekä tuttuja marssi- että kansanlauluja. Tanssimusiikista taas huolehti myöhemmin illalla kolmimiehinen »bändi». Myöskin juhlayleisö antoi oman panoksensa musiikkiesityksiin yhteislaulullaan. Lisäksi kiltaveli Simojoki lauloi sortokauden aikoina usein kuulun Sibeliuksen sävellyksen »Ristilukki». Kenraali Oesch palasi juhlapuheessaan viisikymmentä vuotta taaksepäin muistellen omia jääkäriaikojaan sekä vuoden 1917 merkittäviä valtiollisia tapahtumia maassamme. Erytisen mielenkiintoiselta tuntui kuulijoista varmaan saada kuulla Suomen itsenäisyydenjulistuksen kantautumisesta jääkäreiden korviin tai ehkä »Jääkärimarssin» syntyyn liittyvistä asioista, joista kenraali K. L. Oesch pystyi kertomaan omakohtaisten kokemustensa valossa. Killan nuoremman polven puolesta puhui kiltaveli Anssi Simojoki, ja kaikki välissä olevat ikäpolvet olivat varmasti edustettuina niissä lukuisissa epävirallisissa puheenvuoroissa, joita illan kuluessa pidettiin. Uudenmaan Jääkäripataljoonan komentaja everstiluutnantti Pajula totesi läsnäolevien kiltaveljien edustavan sattuvasti itsenäisen Suomen maanpuolustuksen eri ikäpolvia, ja siten kiltatteen tarkoitus oli tullut tässäkin illanvietossa selvästi näkyviin. Lopuksi killan osaston puheenjohtaja totesi leikkisästi, että Uudenmaan Jääkäripataljoonan ja Karjalan Jääkäripataljoonan killat itse asiassa ovat läheisiä »sukulaisia» keskenään, kun tutkitaan joukko-osastojen perinteiden kulkua joukolta toiselle tai seurataan siirtymistä sijoituspaikasta toiseen. Niinpä 1941 Kontiorannan varuskunnasta jatkosotaan lähteneen JR 9:n tie lopulta päättyi 1944 Santahaminaan. Tämä sama joukko-osasto eräiden järjestelyjen ja nimen muutosten jälkeen, on itse asiassa Uudenmaan Jääkäripataljoona. Juhlaillallisen jälkeen oli tilaisuus vielä pyörähdellä tanssilattialla sekä siirtyä keskustelemaan vapaasti pöydän ääreen.

Van
kilt
alha
kaul
tilai

Kuva
jula,
killan
rva
kunn
Varti
Gull
johla
evl

OSASTOSSA 20. 11. 1967

Mieliin palautettiin varmaankin monta mieluisaa muistoa yhteisiltä joukko-osastoajoilta, ja eri ikäpolvetkin saivat kontakteja toisiinsa.

Vuosijuhlan viettoa suunniteltaessa oli arveltu tämänkaltaisen tilaisuuden olevan sopiva tapa saada toistaiseksi hajallaan olleet kiltaveljien rivit kokoon. Tässä mielessä onnistuttiinkin hyvin tyydyttävästi. Juhlan järjestäminen ei ollut pel-

kästään itsetarkoitus, vaan pikemminkin merkki kaikille joukko-osastokiltamme helsinkiläisille jäsenille (tai jäseniksi haluaville) siitä, että Helsingin osasto toimii. Tämän vuoden toimintaan tulee toivottavasti entistä enemmän vanhaa ja Kontiorannasta kotiutunutta uutta polvea mukaan.

Kari Talvitie

vanhempaa ja nuorempaa
kiltapolvea naisineen. Äärim.
haalla oikealla »Marokon
juhlu» kapt evp Aarne Juu-
lainen).

vasemmalta evl Pa-
la, rva ja kenr Maunula
Helsingin osaston pj),
ja kenr Oesch (killan
jäsen), rva ja eversti
Karttainen, rva ja eversti
Selin, rva ja sosiaali-
tutkija Erkki Palolampi ja
rva U. Lehtonen.

KORPISOTURI 24

63. RAuK/KarJP:n kurssijulkaisu

toimitus
M A Jokipii
valokuvat
Y N Kanerva
piirrokset
V C Söderlund

Sotilas rauhan turvaajana – arkipäivää Kyproksessa

Huhtikuussa on kulunut neljä vuotta siitä, kun Yhdistyneiden Kansakuntien Suomen pataljoona aloitti rauhanturvaamisen Kyproksessa.

Sen tehtävänä on edelleen:

- estää taistelujen uudelleen puhkeaminen,
- myötävaikuttaa lain ja järjestyksen palauttamisessa ja ylläpitämisessä.

Tehtävää suoritetaan keskeytymättömällä vartiopalvelulla osapuolten asemien välissä ja näiden sotilaallisten toimenpiteiden tarkkailulla. Rauhaa uhkaavat toiminnot keskeytetään neuvotteluin, joissa pyritään palauttamaan selkkauksia edeltänyt tilanne. Kiireellisissä tapauksissa suoritetaan esimerkiksi osapuolten rakentaman aseman purkaminen neuvotteluitta. Tällainen menettely on nykyisin erikoistapaus.

Neuvottelu on useimmiten komppanian päällikön tehtävä. Kerron nyt eräästä neuvottelusta.

Olin juuri palannut komentopaikalleni, kun minulle soitettiin ja ilmoitettiin kyproksenkreikkalaisten sotilaiden keräävän »Vihreän linjan» tuntumassa asemissaan vesitynnyreitä talojen katoilta ja siirtävän niitä jonnekin. Soitin päivystävälle upseerille, ja hän ilmoitti tynnyreistä rakennettavan barrikaadia kyproksenkreikkalaisten aseman tasalle eräälle kadulle. Ilmoitin saapuvani heti paikalle. Siellä totesin sotilaiden joukkueenjohtajansa johdolla sulkeneen »Vihreälle linjalle» johtavan kadun kahteen kerrokseen asetetuilla tynnyreillä.

Tiedustelin häneltä syytä tähän tekoon, jolloin minulle kerrottiin kyproksenturkkilaisten rakentavan asemaa vastapäiseen taloon linjan toisella puolen. Joukkueen johtaja halusi sulkea tulevan aseman tulialueen. Tiesin, että kyseinen rakennustyö johtui erään asunnon kunnostamisesta siihen muuttavaa perhettä varten ja vaadin barrikaadin heti purettavaksi. Sitä varten annoin aikaa puoli tuntia. Joukkueen johtaja kieltäytyi purkamisesta, jolloin kysyin: »Onko komppanian

päällikkö tietoinen barrikaadista». Tällöin sain tietää »tekeleen» olevan yksinomaan hänen ansiotaan. Menin heti komppanian päällikön luo, esitin vastalauseeni rakennelman teosta ja vaadin sitä tunnin kuluessa poistettavaksi. Lähdimme yhdessä barrikaadille, jossa neuvottelun tuloksena päädyttiin heti tapahtuvaan purkamiseen. Samalla minä lupasin valvoa vastapuolen rakennustoimia ja huolehtia siitä, ettei rakennukseen tule tuliasemaa.

Välikohtauksen alkamisesta ei ollut kulunut täyttä tuntia, kun saatoin ilmoittaa pataljoonan komentajalle barrikaadin olevan purettu.

Rakentamiskäskyn antaneelle joukkueen johtajalle oli vaikeinta purkamisessa se, että alaiset totesivat hänen tehneen virheellisen ratkaisun rakennuttaessaan esteen.

Tämä juttu ei vielä päättynyt tähän, sillä seuraavana päivänä kyproksenturkkilaiset »protestoivat» barrikaadista ja minun oli jälleen neuvotteltava samasta asiasta, mutta vastapuolella. Nämä uhkasivat vastaavanlaisilla toimenpiteillä, jotka minä kielsin jyrkästi ja samalla vaadin tarkastaa korjauksen alaisena olevan huoneiston työn päätyttyä. Tämän oikeuden sainkin.

Tämänkaltaisia välikohtauksia tapahtui aina silloin tällöin, ei kuitenkaan kovin runsaasti. Monta kertaa jo yhden neuvottelun tuloksena päädyttiin rauhoittavaan ratkaisuun. Neuvottelun onnistumisen edellytyksenä oli YK:n edustajan maltillisuus ja taito kuunnella osapuolten murheita ja näkökantoja. Sen jälkeen oli edullista aloittaa neuvottelijana sovittelut ja johdatella keskustelu tilanteen vakaannuttavaan ja rauhoittavaan päätökseen.

Suomalaiset ovat maltillisuudestaan ja päättäväisyydestään kuuluja ja arvostettuja. Tähän perustuukin onnistumisemme rauhanturvaamistehävässä.

RAuK:n johtaja
Kapteeni
Aulis Laine

Kuraattori
Luutnantti Raimo Tiittanen

KURSSI 63:n OPPILAAT

Onnittelen Teitä reservialiupseerikurssin suorituksesta. Te olette teillä olleen säästöloman vuoksi joutuneet tavanomaista nopeammin omaksumaan ryhmänjohtajalta vaadittavat tiedot. Kurssin lyhyys on aiheuttanut sen, että opetusohjelmasta on jouduttu jättämään pois monia hyviä tietoja ja taitoja. Korostankin nyt, että teidän on kerrattava ja täydennettävä näitä perusyksikköpalveluksenne aikana pystyäkseen menestyksellisesti hoitamaan Teille uskottavat tehtävät.

Maanpuolustus on koko kansan asia. Teidän asemanne tulevana reservin upseereina ja aliupseereina on tärkeä. Olette avainasemassa. Teidän asenteenne maanpuolustukseen vaikuttaa ympäristööne ja naapureihinne. Toivon, että käytätte asemanne myönteisen maanpuolustushengen ja isänmaallisuuden kasvattamiseksi tuleviin alaisiin ja tovereihinne. EI KETÄÄN VASTAAN, VAAN KAIKKI SUOMEN PUOLESTA.

Toivotan parhaita menestymistä Reserviupseerikouluun siirtyville opinnoissa ja ryhmänjohtajille vaativassa johtamistehtävässä yksiköissä.

KURSSI 63:n OPPILAAT

Sotilaskoulutuksenne toinen vaihe on päättynyt. Tavallista lyhyemmässä ajassa Teille on annettu ne perustiedot, joita Te tarvitsette ryhmänne johtamisessa taistelukentällä. Onnitellessani Kurssin suorittamisesta haluan muistuttaa Teitä siitä, että ette ole vielä valmiita ryhmänjohtajia. Perusyksikköön menevillä alkaa varusmiesajan vaativin vaihe, sillä nyt Teidän on kehitettävä itseänne käytännön johtajiksi. Te, jotka siirrytte RUK:uun muistakaa, että koulun kunniakkaasti läpäiseminen vaatii lujaa henkilökohtaista yrittämistä.

Lyhyestä kurssiajasta huolimatta on oppilaskunta toiminut tiiviin palveluksen lomassa erittäin vilkkaasti. Sen järjestämät tilaisuudet ovat tuoneet oman pirteän lisävärinsä normaaliin työskentelyyn. Myös useat ulkopuoliset ovat saaneet tarvitsemaansa ohjelma-apua oppilaskunnalta. Näkyvimpänä tuloksena oppilaskunnan työskentelystä on kuitenkin nyt kädessänne oleva Korpisoturi. Säilyttäkää tämä lehti siviilissä muistona oman kurssinne oppilastovereista.

Kurssi 63:n oppilaskunnan nyt hajaantuessa esitän kiitokseni sen vireälle hallitukselle ja jokaiselle jäsenelle reippaasta yhteistoiminnasta. Pitäkää kaikkialla toimintanne johtotähtenä reipas ja yritteliäs jääkärihenki.

KYSYMYKSIÄ KOLMELLE KAPTEENILLE

Valitettavasti kapteenit ovat kiireisiä miehiä. Ei ollut mahdollista tavata heitä kaikkia yhdellä kertaa, rovasti E. Piironen sain käsiini vain puhelimitse. Kysymykseni heille kuitenkin onnistuin esittämään ja sain niihin vastauksetkin. Kaikki alkoi sotilaspastori Jaakko Pakkasen kotona, jossa kahvia nautiskellen aloitin uteliaisuuteni vyyhden selvittämisen.

MJ: »Armeija on melko heterogeeninen seurakunta, joka ei käyttäydy kuten normaali siviiliseurakunta, ja joka on valmis vielä tarpeen tullen sotimaan. Eikö joskus mieli tee lähteä täältä pois ja siirtyä siviiliseurakuntaan, vai pidättääkö Sinua täällä ns. isänmaallisuus?»

JP: »Joukko-osasto »seurakunta» on todella n. 90 %:sesti miespuolinen, ja valtaosa sen jäsenistöstä 19–20-vuotiaita. Seurakunnan naisellinen panos muodostuu lähinnä kantahenkilöstön rouvista. Mitä seurakunnan käyttäytymiseen tulee, se kirkkojärjestyksellisessä mielessä on sidottu kirkkokäsikirjassa ja armeijan ohjesäännöissä määriteltyihin käyttäytymistapoihin. Mutta osallistuessaan siviilijumalanpalvelukseen joukko-osasto noudattaa yleistä jumalanpalvelusjärjestystä. Sotilasseurakunnassa papin ja seurakuntalaisten suhde muodostuu alun alkaen toisenlaiseksi kuin siviiliseurakunnassa. Luulisin, että seurakuntalaisten asennoituminen pappiinsa täällä palvelusaikanaan on aivan toisenlaista kuin siviilipappiin. Molemmipuolisilla asennoitumiskysymyksillä on suuri osuus kanssakäymisen perusteille. Ainakaan seurakuntalaisia ei voi moittia arkuudesta lähestyä pappiaan, puhumatkaakaan kuoreen vetäytymisestä, joka siviili maailmassa lienee melko yleistä. Mitä seurakuntalaisten »ammattiin» tulee, ymmärrän asian niin, ettei kysymyksessä ole sotimisen tarpeellisuus vaan puolustuksen opettamisen tarpeellisuus. Uskoisin, että nykyvarusmies näkee yhteiskunnassamme sangen paljon luovuttamattomia ja puolustuksen arvoisia elämänmuotoja nyky-

sestä kansainvälisyyskeskeisyydestä huolimatta. Sitäpaitsi siviilipapeilla on valtaosa miespuolisista seurakuntalaisistaan »sotimaan opetettuja» reservin miehiä.

Mitä tässä tehtävässä viihtymiseen tulee, olen ensinnäkin Suomen kirkon »lähettinä» ns. selektiivisyössä ja olipa selektiivi siviili- tai sotilasielunhoidollista, se edellyttää tehtävälleen kokonaan antautumista. Työn rikkautena näen välittömät ihmissuhteet sekä asevelvollisiin että henkilöstöön. Pappihan on sotaväessä »lähitaitelijan» asemassa – kuten pataljoonan komentaja asian on joskus arvioinut. Työn monipuolisuus antaa minulle henkilökohtaisesti sen työn ilon, joka on välttämätön jokaiselle ihmiselle omassa tehtävässään. Puhe ns. isänmaallisista motiiveista ei voine tarkoittaa sitä, että vain armeija tai sen hyväksi työskenteleminen olisi jokin erityisen isänmaallinen teko. Ei armeija ole koskaan pyrkinyt »omimaan» isänmaallisuutta. Kollegani siviilissä voi olla yhtä isänmaallinen tai isänmaallisempi kuin minä.»

MJ: »Oletetaan, että minä teen rikkomuksen. Rankaiseminen tapahtuu tällä kertaa siten, että koko sitä joukkoa, johon minä kuulun, rangaistetaan; näin saan kokea minuun kohdistuvan koko joukon painostuksen. Onko mielestäsi oikein tällainen menettely?»

JP: »Jokainen rikkomus on motivoitavissa. Samoin kuin rikkomuksesta annettu rangaistuskin. Yleisenä periaatteena pidettäneen sitä, että rikkoja yksin henkilökohtaisesti sovittaa rikkomuksensa. Muussa tapauksessa koko yhteiskunta olisi jatkuvasti rangaistuksen alaisena. On kuitenkin huomattava, että rikkojan motiivina saattaa olla koko sen joukon – mihin hän kuuluu – mielipiteen muokkaaminen sääntöjen vastaiseen käyttäytymiseen. Jos rankaisija on tullut tähän tulokseen, silloin hänellä tapauksesta ja olosuhteista riippuen voi olla hyväksyttävissä oleva peruste koko joukon ojentamiseen, tai hänen an-

tamansa rangaistuksen tarkoituksena on herättää joukon rankaisuhaluksi rikkooja kohtaan.»

MJ: »Kuinka suhtaudut armeijanvastaisten järjestöjen moderniin vaatimukseen korvata sotilaspastorit psykologeilla?»

JP: »Ensinnäkin on todettava: armeijan palveluksessa on vuosikymmeniä ollut psykologeja ja psykiatreja, joiden päätoimisena tehtävänä on ollut auttaa mielenterveydeltään järkkyneitä varusmiehiä. Toiseksi sellaisissa varuskunnissa, joissa hälyyttävässä määrin saattaa esiintyä tasapainottomuutta, olisi varmasti aiheellista olla joukko-osastokohtainen psykiatri tai psykologi. Pienemmissä varuskunnissa mielenterveydeltään suistunut helposti erottautuu joukosta ja hänet voidaan lääkärin toimesta lähettää sotasairaalaan ao. osastolle. Uskoisin kuitenkin useampien sotilaspappien opiskelleen siinä määrin psykologian alkeita, että he voivat päätellä kysymyksessä olevan sielullisesti tasapainottoman ihmisen. Jossain määrin sotilaspapit neuvottelevatkin tällaisista tapauksista esimiesten ja lääkärin kanssa. Mutta kumpikaan ei mielestäni voi korvata toista. Niinkuin ei eläinlääkäri voi korvata hammaslääkärinä ja päinvastoin. Näkisin mielenterveyskysymyksen olevan yhteistyökysymys. Ajattelen nykyaikaista avioliittoneuvontatyötä. Työryhmään muodostuu lääkäristä, psykiatrilla ja papista. Ihmisen sielunelämän tapahtumathan ovat niin monisyisiä, että papilla ja psykiatrilla on siinä erinomainen yhteistyömahdollisuus. Sielunhoito tähtää aina mielenterveyteen. Vapaasta, iloisesta ja luottavasta Jumalasuhteesta seuraa ehyt persoona.»

JP: »Kysypä asiaa vielä lääkintäkapteeni Saarelaiselta...»

Vastaanotto on juuri ohi ja kapteeni Saarelainen istuu pöytänsä ääressä poltellen savuketta ja katselee Höytiäiselle: »Niin... Etelä-Suomen varuskunnissa tilanne on paljon huonompi, ja sen tähden sotilaspastorin rinnalla työskentelevästä psykologista olisi apua. Täällä Pohjois-Karjalassa tilanne on valoisampi johtuen varusmiesten suuremmasta henkisestä kestävydestä. Kyllähän armeijalla on ollut jo pitemmän aikaa palveluksessaan psykologeja, kysymys on kai lähinnä virkojen tuntuvasta lisäämisestä. Luvut henkisen tasapainonsa menettäneistä osoittavat, kuinka huolestuttavaa vauhtia ihmisen sopeutumiskyky pienenee mukavuuksien lisääntyessä. Työntekijöiden lisäämistä tällä saralla on katsottava aina suopein silmin.»

Istun taas sotilaspastori Pakkasen mukavassa kodissa. Pastori itse istuu nojatuolissaan panostaen piippuaan. Minä puolestani odotan yhteyden saamista puhelimitse sotilaspastori Piiriseen.

MJ: »Sotilaspastori Piirinen – Te ja sotilaspastori Pakkanen palvelette KarJP:ssä kahden eri uskontokunnan edustajina – uskontojen, jotka ovat vuosisatoja sitten olleet sotajalalla toisiaan vastaan. Hämmästyttätte minua kiinnostuksellanne toistenne työtä ja mielipiteitä kohtaan. Uskon, että tällä alalla Pohjois-Karjalassa ollaan edelläkävijöitä. Miten tämä on mahdollista, kun huomioi edustamienne uskontojen menneisyyden?»

Sotilaspastori Piirinen: »Syynä tähän kehitykseen on pidettävä kaikkia sodan aiheuttamia yhdistäviä tekijöitä: ortodoksisten karjalaisten muutto Suomeen, pääsy yleisön tietoisuuteen ja sotaa seuranneen kansainvälisyyden mukanaan tuoma suvaitsevainen henki. Olemme päässeet vihdoinkin eroon mökkihöperyydestä ja ymmärrämme täten paremmin toisiamme. KarJP:ssä ovat kehitystä voimallisesti vieneet eteenpäin komentajat, jotka ritarillisuudellaan ovat muistaneet vähemmistöuskontoa. Omalta kohdaltani voin kiittää äitiäni kiinnostuksesta luterilaisuutta kohtaan, sillä hän toimi luterilaisena pyhäkouluopettajana. Sotilaspastori Pakkanen on merkinnyt minulle paljon luterilaisena kirkonmiehenä ja kontakti on rikastuttanut minua omassa ja häntä hänen uskossaan. Minun uskontoni ei ole parempi eikä huonompi kuin hänen, eivätkä meidän edustamamme uskonnot ole pullossa säilytettyjen kaltaisia steriilejä dogmirykelmiä.»

Kirkkoherra Piiriosella oli kiire. Päätimme puhelun, ja kohdistin kysyvän katseeni piiputtelemaan isäntääni.

MJ: »Jos varusmies kokee joutuneensa esimiehensä kanssa kriittiseen tilaan, voiko hän kääntyä Sinun puoleesi ja aiheuttaako tämä Sinulle hankaluutta ihmissuhteissa?»

JP: »Lähtökohtana on varusmiehen hätätilaan joutuminen. Kääntyessään sotilaspapin puoleen hänen itsepuolustusmekanisminsa on käynnissä. Ensinnäkin hänellä on purkautumisen tarve. Ja koettuaan, että häntä kuunnellaan, hän voi kokea sen jo vapauttavasti. Kysymyksessä voi olla kompleksi-ihminen ja vaikka ei olisikaan, on aina syytä ottaa kyseisen varusmiehen ja hänen esimiehensä väliset suhteet keskustelun kohteeksi lähimpien esimiesten kannalta. Minulla on erittäin myönteisiä kokemuksia joidenkin kompanioiden päälliköiden ja vääpeleiden kanssa pitämistämme menettelytapaneuvotteluista. Jos tällaisessa kysymyksessä noudatetaan kaikkien osapuolien avomielisyyttä ja etsitään yhteistä parasta, ei mitään ihmissuhdevaikeuksia voi syntyä.»

opp. Markku Jokipii

Kouluttajat

Kapt A Laine
Koulun johtaja

Kers K Kajo
Kiv-linja

Yliv E Nevanen
Koulun väpeli

Kers K Mölsä
Kiv-linja

Ltn R Tiittanen
Kiv-linja

Ltn P Nevalainen
Krh-linja

Ltn R Laakkonen
Pst-linja

Kers J Kankainen
Krh-linja

Alik A. Julkunen
Krh-linja

Alik M Kosunen
Tsto-au

Jääkäri K Penttinen
Koulun kirjuri

Kers P Mölsä
Viestilinja

Kiväärilinja

Butilkin J
Maanviljelijä
13. 11. 47 Siilinjärvi

Eronen S I
Sahatyömies
25. 12. 47 Nurmes

Haapala Y T
Opiskelija
13. 12. 49 Joensuu

Hallikainen O E
Opiskelija
13. 9. 46 Kaavi

Hara L P J
Maanviljelijä
26. 8. 48 Juuka

Hiltunen Y K
Hitsaaja
6. 11. 47 Riistavesi

Hirvonen A A
Sekatyömies
13. 1. 47 Kitee

Hirvonen L J
Autonasentaja
23. 11. 47 Joensuu

Hirvonen L K
Maanviljelijä
14. 11. 47 Polvijärvi

Hirvonen P J
Maanviljelijä
31. 12. 47 Kitee

Holopainen I J
Opiskelija
1. 8. 47 Helsinki

Huttunen E J
Opiskelija
18. 10. 46 Siilinjärvi

Härkönen A K
Sekatyömies
18. 12. 47 Ilomantsi

Ihalainen T P
Maanviljelijä
9. 5. 47 Rääkkylä

Iho K J
Opiskelija
7. 6. 45 Helsinki

Ikola J M
Opiskelija
24. 4. 47 Lapua kk

Ikonen I A
Automyyjä
12. 5. 47 Kuopio

Kanerva Y N
Opiskelija
22. 9. 45 Helsinki

Kannas K K
Maanviljelijä
13. 7. 47 Polvijärvi

Karjalainen A E
Laboratoriapul.
16. 10. 48 Vuolijoki kk

Kattelus T J
Maanviljelijä
28. 2. 49 Tohmajärvi

Kauppinen V O
Ylioppilas
6. 3. 48 Helsinki

Kerman K A R
Opiskelija
12. 10. 46 Kuopio

Keränen P A
Talollisen poika
7. 3. 49 Ristijärvi

Kontkanen M J
Metsätyömies
26. 10. 47 Liperi

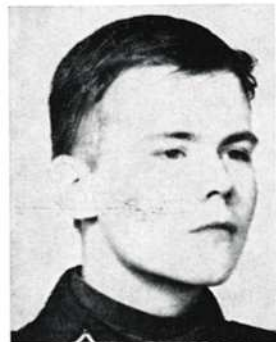
Kyrklund H K C
Opiskelija
2. 4. 48 Helsinki

Leinonen M S
Peltiseppä
6. 10. 47 Kajaani

Lemmetynen M P
Opiskelija
17. 4. 48 Joensuu

Linnavuori J H
Ylioppilas
27. 12. 47 Helsinki

Lundqvist T J
Oik.kand.
11. 9. 43 Helsinki

Lösonen J J
Maanviljelijä
6. 10. 47 Kontiolahi

Markkanen V I T
Paperityömies
19. 8. 48 Varkaus

Mattila M E
Opiskelija
17. 5. 47 Helsinki

Mattinen S
Sekatyömies
19. 5. 47 Tuupovaara

Meriläinen H E M
Opiskelija
22. 12. 47 Sotkamo

Miettinen K J
Rak.työmies
20. 9. 47 Kuopio

Mustonen M J K
Asentaja
24. 10. 47 Helsinki

Määttä J M K
Autonapumies
3. 2. 49 Joensuu

Nuutinen V O
Ylioppilas
16. 10. 47 Tervo

Oksman V J
Työmies
18. 9. 47 Kontiolahti

Partanen P A
Maanviljelijä
25. 9. 47 Nilsia

Piirainen M J
Opiskelija
30. 7. 46 Kuhmo

Putkuri V E
Sekatyömies
7. 9. 47 Kitee

Pöyliö E O
Dipl.ins.
4. 11. 41 Vuolijoki

Rautanen K A
Sekatyömies
10. 10. 47 Tuupovaara

Riissanen T T
Metsätyömies
17. 10. 47 Ilimantsi

Routtu J A
Putkiasentaja
20. 9. 47 Kuopio

Salokoski J T
Vastaanottaja
27. 11. 47 Varkaus

Siikanen V I
Maanviljelijä
27. 6. 47 Tohmajärvi

Sissonen A
Auton asentaja
7. 12. 47 Ilimantsi

Soininen P S
Huoltomies
8. 7. 47 Kuusjärvi

Solonen J T
Opiskelija
21. 10. 47 Joensuu

Sutinen K J
Ohutlevyseppä
28. 9. 47 Varkaus

Söderlund V C
Ylioppilas
15. 5. 48 Helsinki

Tarnanen H T
Opiskelija
13. 5. 45 Outokumpu

Teppo J I
Opiskelija
19. 5. 48 Iisalmi mlk

Tulikoura P S
Opiskelija
8. 2. 48 Helsinki

Turunen M O
Opiskelija
22. 11. 46 Kuopio

Tuupainen A O
Metsätyömies
7. 5. 47 Kiihtelysvaara

Tuupainen V J
Peltiseppä
3. 12. 47 Kajaani

Ulfstedt E O
Opiskelija
4. 6. 48 Helsinki

Varis E J
Maanviljelijä
16. 12. 47 Liperi

Virkkunen E J
Opiskelija
30. 8. 46 Kajaani mlk

Virtanen E J
Opiskelija
8. 5. 46 Juankoski

Virtaniemi P J
Opiskelija
18. 1. 47 Kuopio

Voutilainen M K T
Maanviljelijä
3. 3. 49 Pyhäselkä

Väänänen H J
Opiskelija
20. 3. 45 Muuruvesi

Äberg K H
Ylioppilas
3. 6. 48 Helsinki

Krh-linja

Hakkarainen A E
Postimies
17. 12. 47 Kuopio

Heinonen A T
Maanviljelijä
20. 3. 48 Pyhäselkä

Huotari A K
Hitsaaja
21. 12. 47 Sotkamo

Huusko S J
Koneurakoitsija
23. 10. 47 Suomussalmi

Jelekäinen J A
Maanviljelijä
14. 7. 47 Kiuruvesi

Jokipii M A
Opiskelija
31. 3. 46 Helsinki

Juntunen J K
Rak.ins.
6. 10. 45 Joensuu

Keinänen A S
Varastonhoitaja
9. 9. 47 Säyneinen

Keinänen H K
Mittamies
14. 11. 47 Kaavi

Kolehmainen R J
Sähkölaitospiirt.
26. 9. 46 Helsinki

Kuokka H J
Opiskelija
29. 6. 47 Lapinlahti

Könönen L J
Maanviljelijä
10. 9. 47 Leppävirta

Liljeström M B
Opiskelija
25. 5. 46 Helsinki

Mannukka J K
Konepuuseppä
14. 12. 47 Joensuu

Metsäranta J A
Rak.ins.
9. 11. 45 Joensuu

Miettinen A J P
Ylioppilas
28. 9. 45 Joensuu

Mylläri V
Putkiasentaja
21. 8. 47 Kaavi kk.

Naumanen J T
Maanviljelijä
25. 1. 48 Liperi

Oinonen J H
Metsätyömies
12. 2. 48 Pielisjärvi

Oinonen J E
Metsätyömies
12. 2. 48 Pielisjärvi

Olli A J
Konerak.ins.
21. 3. 43 Helsinki

Pikkarainen J
Opiskelija
3. 8. 48 Kontiolahti

Rotko P T
Ylioppilas
30. 10. 46 Lieksa

Savinainen J
Varastokirjuri
4. 4. 48 Pielisjärvi

Salminen M J
Kirvesmies
18. 12. 47 Outokumpu

Sorvari J J T
Myyjä
26. 4. 48 Sotkamo

Tervo T V
Betonityömiies
24. 8. 47 Vuokatti

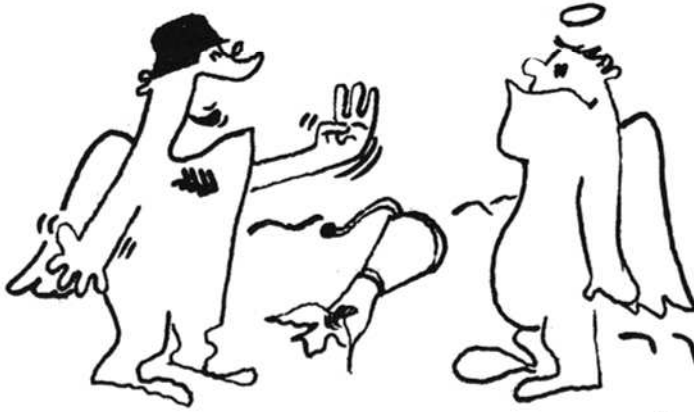

Pst-linja

Vartiainen T A
Autonasentaja
1. 10. 47 Liperi

Väsänen M O
Metsätyömiies
28. 9. 47 Kuhmo

Väyrynen E E
Metsäharjoittelija
14. 4. 49 Valtimo

Heikkinen S J
Merkonomi
19. 5. 47 Niisä

Heinonen O A
Valt.yo
29. 7. 47 Helsinki

Koistinen H A
Opiskelija
20. 9. 46 Kuusjärvi

Koistinen K O
Opiskelija
5. 3. 49 Helsinki

Korhonen M N A
Opiskelija
8. 8. 47 Nurmes

Korhonen M S
Myymälaapul.
8. 10. 47 Kesälahti

Lahti T S
Opiskelija
17. 2. 48 Helsinki

Leinonen L O
Rakennustyömiehes
17. 4. 47 Kajaani

Liimatainen E N
Tehdastyöläinen
9. 8. 49 Vesanto

Nevalainen S O J
Koululainen
21. 1. 50 Joensuu

Nuutinen E I J
Metsätyömiehes
16. 9. 47 Eno

Nyssönen H M
Opiskelija
1. 10. 46 Keitele

Oksman E S
Harjoittelija
19. 9. 47 Varkaus

Rauma A T
Opiskelija
31. 5. 46 Kuopio

Rautiainen M H
Kuormaajan kulj.
26. 5. 49 Kitee

Saikkonen O J
Opiskelija
23. 4. 48 Joensuu

Toivanen P E
Sahatyömiehes
4. 5. 47 Pielisjärvi

Tuppura R J
Paperityömiehes
14. 9. 48 Varkaus

Eno M O
Opiskelija
2. 8. 48 Kuopio

Viestilinja

Innanen K O
Sekatyömiehes
3. 8. 48 Kuopio

Hassinen M P O
Harjoittelija
30. 8. 47 Eno

Hyytiäinen K O
Levyseppä
16. 9. 47 Lahti

Kärki K J
Ylioppilas
8. 9. 45 Lieksa

Liukko T M E
Opiskelija
29. 3. 49 Joensuu

Martikainen O J
Maanviljelijä
19. 3. 49 Kontiolahti

Mononen E H
Rakennusmies
12. 2. 49 Pyhäselkä

Räsänen L E J
Sorvaaja
27. 11. 47 Liperi

Tahvanainen M V
Opiskelija
19. 2. 50 Eno

Tuhkanen M A
Opiskelija
26. 3. 47 Kuopio

Winter J E J
Tekn.yo
14. 12. 46 Tervo

muistatko kuinka oli syyskuu
ja ajoimme Kaivopuiston pehmeitä
rantoja odotimme vain jonkin
odotuksen päättymistä kohdaltani
jonkin uuden alkamista

mutta tiedätkö uutta syyskuuta
odotan ilman pelkoa ajatusta
huonommasta ajasta edessä
mietin ajatusta vapaasta kesästä
linnuista kukista siitä minkä
taakseni jätin huoletta eteeni

Arska
vartiomies

Arska
päivystäjä

Arska
kipinämikko

Arska
yleismies

LUHTA-PAITA pitää aina ryhtinsä

KANTTIINIEN HANKINTAKESKUS OY
Kuopio

Palo-ovia ja ovilaitteita

KONEPÄJÄ P. RAUHALAMMI
Poti puh. 18 261

Torni-Olut tuo hyvää tuulta

RANIN

**SOTAINVALIDIEN VELJESLIITON
POHJOIS-KARJALAN PIIRI Ry**

KESKUSOSUUSLIIKE

 HANKKIJA

● SORMUSSOPPI- JA
KIHLAKELLARIPALVELU
TERVETULO A!
KOSKIKATU 5, Vanhan apteekin vieressä

KUOPION KONTTORI
JOENSUUN
MYYNTITOIMISTO

OSUUSLIIKE KALLA

Kuopio

Kuopio

Muistetaanpas siviilissä:

LUOTETTAVA
KORKEAN
LAADUN MERKKI

TURO
TYYLIN
TEKEE

Kuopio

RAUMA-REPOLA OY

Joensuu

KESKUSOSUUSLIKE HANKKIJA

Joensuu

SOK-OSUUSKAUPAT

Pohjois-Karjalassa

Atria-lenkki, joka paikan lenkki

Joensuu

EDUKSENNE K-KAUPASTA

JOENSUUN KIRJA- JA PAPERIKAUPPA OY

Joensuu

HUOLTOASEMA JA BAARI
Palvelua ympäri vuorokauden

REINO MOILANEN

Päiväranta, Kuopio puh. 22 013

PORIN SÄÄSTÖPANKKI

AUTTAA — NEUVOO — PALVELEE

Muistetaanpas siviilissä:

LUOTETTAVA
KORKEAN
LAADUN MERKKI

Turo

TURO
TYYLIN
TEKEE

SAVOLAN KIRJAKAUPPA

Kauppakatu 16 puh. vaihde 16611
Kuopio

PHS:n HIIHTOHISSI Ky

Kuopio, Puijonrinne

KONE JA RENGAS OY

Varkaus

URAKKATYÖ OSAKEYHTIÖ

RAKENNUSLIIKE
Varkaus puh. 3480

TILATKAA
TIENPÄÄLLYSTEENNE MEILTA

Viarecta

Topeliuksenkatu 15
Puh. kesäk. 440 126

KESKINÄINEN HENKIVAKUUTUSYHTIÖ

SALAMA

VUODESTA 1910 SUOMALAISTEN KOTIEN SUOJANA

RAVINTOLA PIELISHOVI

Aja kortti varusmiesaikana
AUTOHALLIN AUTOKOULU
Kontioranta

Ostoksillanne tuette sotainvalidien huoltotyötä:
SOTAINVALIDIEN KUKKAKAUPPA
Pankkitalo

Viihtyisyys on linjamme

HOTELLI KARELIA

Joensuu, puh. 24 391

Huippu tunnelmaa
PUIJON SUURTORNISSA

Tervetuloa mukaan

KOMMANDIITTIYHTIÖ HUOLTOASEMA
VELJET NIINIMÄKI, VARKAUS

P. KOTILAINEN OY
SILTAKATU 10 JOENSUU

K. KAHILAN LEIPOMO JA KONDITORIA
MALMIKATU 9 JOENSUU

HILMO-MYYNTI
M. MONONEN
JOENSUU, SALMINKATU 18

JUPITER RETKEILIJÄN TOINEN KOTI
Liitykää iloisten retkeilijöiden
joukkoon. Ostakaa jo tänään oma
JUPITER-teltta osuuskaupasta.
Tässä on muutamia avaintietoja. *)

JUPITER-HUVILATELTTA
on todellinen perheteltta. Se on
ehdottoman vedenpitävä. Siinä on
tavallaan kuin kaksi telttaa
päällekkäin. Ulkoteltta on kyllästet-
tyä ja sisäteltta hengittävää telttä-
kangasta. Koko toinen pitkä sivu
voidaan avata ja pystyttää aurin-
kokatokseksi. Tehtaan takuun
lisäksi yhden vuoden täysvakuutus.

JUPITER-MURTOHARJATELTTA
on viihtyisä lenrintäteltta. Aines on
korkealaatuista kyllästettyä telttä-
kangasta. Telttanarut nailonia, ve-
toketjut sekä ulkoa että sisältä
avattavia. Teräsrakenteiset tangot
ja muut pystytysvälineet ovat kan-
gaspussissa. Tehtaan takuun
lisäksi yhden vuoden täysvakuutus.

JUPITER-KUPOLITELTTA
on valmistettu kyllästetystä telttä-
kankaasta. Niitä on 4 eri kokoa,
2—5 hengelle. Teräsalumiinikaaret
voi pingottaa eri kireyksiin kaaria
yhdistävän lukkolaitteen avulla.
Pohjassa rosien poistoaukko,
oviaukossa hyttysverkko.
*) Tarkemmat tiedot saatte uudesta
JUPITER-telttaesitteestämme.

JUPITER

SOK • **SOKOS**
osuuskaupat tavaratalot

OY JULIUS TALLBERG AB

Helsinki

**malmikiven otan mäestä
palkkion saan**

OTANMÄKI OY
MALMINETSINTÄ

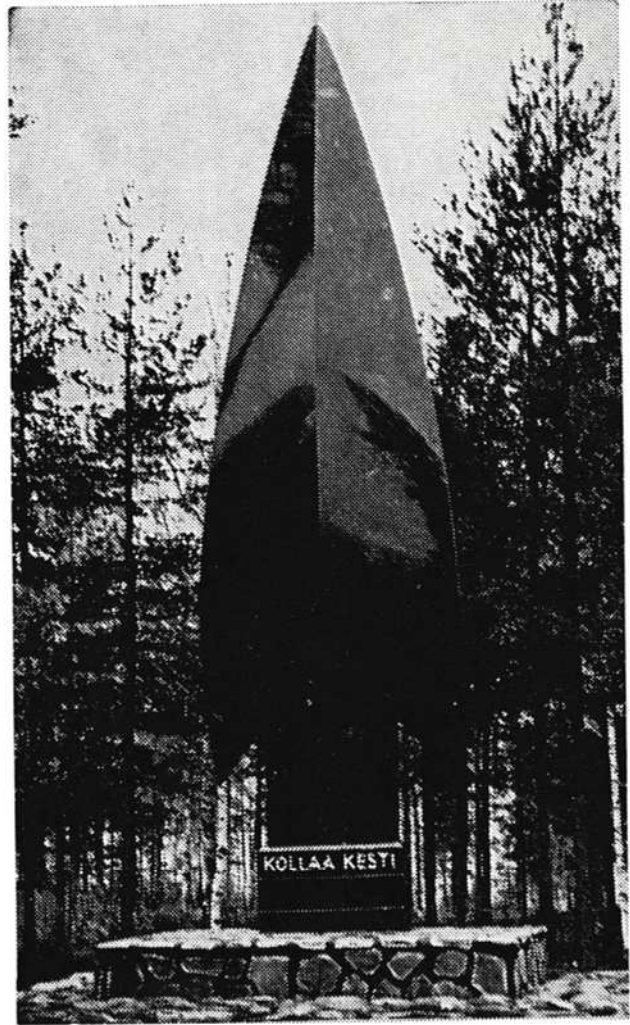
— PAKKAHUONEENKATU 21
OULU Puh. 23 155
— RUOKASENKATU 6
ROVANIEMI Puh. 5774
— OTANMÄKI

Käytännöt voidaan lähettää yllä oleviin osoitteisiin ilmaiseksi Posti- ja lennätinhallituksen antamalla luvalla.

*KIITÄMME
ILMOITTAJIAMME*

KOLLAAN VASAMA

Tämä muistomerkki, Kollaen Vasama, kertoo meille talvisodan Kollaen ja Uomaan taisteluista sekä Kollaen ja Uomaan miehistä. Kollaen Vasamaa ei ole voitu pystyttää Kollaen taistelualueelle, koska Karjala ei ole enää meidän. Vasama on pystytetty Kontiorantaan siitä syystä, että osa Kollaen ja Uomaan miehistä lähti näiltä seuduilta talvisotaan ja osa myös palasi tänne sodan päättyttyä maaliskuun 15. päivänä 1940. — Eräänä syynä patsaan Kontiorantaan pysyttämiseksi on myös se, että Karjalan Jääkäripataljoonalla on kunnia vaalia Wiipurin Rykmentin ja Laatokan Karjalan taistelijoitten perinteitä. Muistomerkkin pystytys tänne on veteraanien kädenojennus Suomen nuorille varusmiehillä tänä päivänä ja tulevinakin aikoina.

